

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΕΥΣΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Γενική Φύλλα
10 λεπτά 10

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ
— ΥΠΕΡ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ —

ΕΤΟΣ V.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 13 Ιουλίου 1933

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 32

ΚΟΡΑΛΙΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Όταν ροβιάζει τὰ κύματα ἢ ροβιάς τὴν τὰ κύματα
Φτερό νὰ λένουν φέρω σὲ νησί, νὰ πτόνται
Οἱ κορὰ ἀλαφρὰ ἐν ροβιάζῳ χεῖρ ἡ γλυκύτατοι
Τότε ἢ ἀλαφρὰ ἢ κερκίτις στὴν Κίρκα τὸ ἔμαθα.
Στὴν ἐστία τοῦ γόου τὸ φεγγαριὸ σου μέτωπο
Λίματόχρως κ' ἄλλο βρασιέλι στὴ νῆσο
Στὴν ψυχὴ τοῦ κορὰ δὴναι στελαζόνται ἄλαστρο.

Όταν φερίει τὰ κίρκα οἱ κίρκα τὰ δέντρα τοῦ ἔφυλλα
Καὶ τ' ἀνέμου ἢ βοῆ στα ξερκοκλάδα ἢ χέρτα φερύζει
Καὶ τὸ κίρκα βύθεια στὸ βούθ τρικουμίζοντας
Κίρκα ἀόρατα τοῦ λείει, πολὺν, μόρτικα ἀόρατα.
Στὴν ἐστία τοῦ γόου τὸ φεγγαριὸ σου μέτωπο
Τὸ φεγγαριὸ σου ἔλαττος τὰ σκέλεθρα ἀπλόνα,
Κι' ὁ κίρκα τοῦ ἔφυλλα περὶ τὸ ἄστρογέλι.

Όπου ερεπίει φέρω κ' ὀνθρόπινος θύμωκα κίρκα
Παρεπίει ἢ πωπε, καὶ στα κόρκα χεῖρ
Πλήθῃ ἀμέτρητα σμίγουν σὸ οἴμα κ' ἴπουν
Πόθος ἄντα, γόους καὶ δάκρυα στὴ νύχτια γαλήνη.
Κερεπίει μὲς σ' ἄνθρα πλάνα κίρκα τ' ἄστρο κόρκα

Στῶν δέντρων τὸ ροβιάζμα, τὸ νερὸ τοῦ ἀνάντου,
Καὶ τὴ δίψα δὲ φτάνει ὁ χεῖρ καὶ ἡ θάλασσα ἔν γαίνη.

Τὸ μεθύει γελὰ στὴν Σελήνην τὸ κοκκίνα μάτι,
Κι' ὁ Μανδύας τοῦ Ρήγα μονάχως πλανιέται στὴν ἄκρα,
Καὶ τὰ χεῖρ, ἢ τ' ἄλλο δέντρα δὲ χορταίνου τὴ ὄροτο.
Ἐν γέλοισ ἐν πορὶν παίζει ροβιάζμα τὴ νύχτια,
Τριποδίζου τὰ σκέλεθρα, ταραχὴ τοῦ κρῆνου σ' ἄντα
Ποῦ οἱ κίρκα τοῦ ἄκρῆτου ποτοῦ ἔχει πνίξει
Ότι ὁ κίρκα δὲ περὶ καὶ ἡ γῆ δὲν ἔχρησε τόσο.

Συποικ κοκκίνα τριποδίζου τὴν ἐρημὴ χώρα
Καὶ ἡ βοῆ τοῦ ἀνάντου τὸ χεῖρ βρασιέλι τοῦ πότου
Ἄκου ἢ πορὶν τοῦ κίρκα φέρει τὰ πλήθῃ τὰ κίρκα
Καὶ τολίζονται κοκκίνα κίρκα, μεσονύχτια, ἀνοϊζήματα.
ἢ χεῖρ, ἢ εὐφρανθοῦν, καὶ στοῦς γλάρους τοῦ φάνου
Ἦνα δέψου κίρκα δὲ ἢ ὄροτο, τὰ κοκκίνα
Μόνε στέλνου, τὰ μετὰ καὶ τὴ εὐφρα θυμίζου.

Κι' ὁ Μανδύας τοῦ Ρήγα ἔμερξαι σὸ βράδυ ὀλοπέρφωτος.
Ἐκεῖ ορμῶν τὰ λεικὰ γλαροπούλιτα, καὶ σκίρουν
Σταψήμα τὸ Μανδύα μὲ ὄρα καὶ μὲ λύσσα.

Καλὴ Ἦγη, ζεπικνεβας πάλε τὸ σμῆρ τοῦς γλάρους
Γυριμάς σὸ κρογιάλι σου πότε, ὀλιμμένα, ἢ χεῖρ
Καὶ ἡ κίρκα τῶν σκέλεθρων σὲ κύματα χεῖρ
Δέρνει πλέθμω μακίρτα τὴν ὄρα γαλήνη

Όχι ἀφρὸς ἀπο κίρκα τ' ἀγῆς ἀλλὰ τ' ἄλλο
Κυματίζου σ' αἰμάτινα κοκκίνα, οἱ γλάροι
Τρομακίμω φέρω ἔν στὴν φουλήν ἔφνω ἀφίνοντας
Τὸ Μανδύα τοῦ Ρήγα νὰ πῆσῃ ἀπ' τὸ ὕψη στὸν πόντο.
Καὶ οἱ ψυχὴς ἀνερπίνονται πάλε τὴ νῆσο

Τὴ σκελεθρα τοῦ ἐγόμενται, λεί, περὶ γλάροι οἱ σάρκα,
Χίνονται ἔξω κ' ἔρουν τὸ Μανδύα τριποδίζου.

Γόου, κλαθκοί, γίλοισ, κ' ὄντα πορτίζου τὰ κλάτα,
Κι' ὁ γορὸς σ' ἀκρογέλι τὸν κύματα φέρει
Ἄπ' τὰ πλήθῃ τοῦ σκίρκα, σφουρίζου τοῦς ἄχρους.
Καὶ μονάχως ξανιά, κορκαίτα μαλλιά στὸν κίρκα
Μὲ τὴς ἀόρας τὸν φερίει ἀνεμίζου καὶ πέφτου
Στ' ἄδεια στήθη, στὰ μέτωπο σὲ λεικὸς σποντολένους.
Κι' ὁ κίρκα ἀνοϊζεται ἢ φρέικη τοῦ τὰ δόντα φιλάναι

Κι' ὁ κίρκα φερίει μὲ κίρκα πινιὰ τὸ κίρκα τὴν ἔκρη
Σὸ ροβιά, πρὸς τὴν πρῆμα ἢ φέρει τὸν ἄχρ.
Τὸ τραγοδὸ ἢ ἄλλο στὰ κύματα τῶρα
Ἄπ' τὴ νῆσο ἢ βοῆ ἢ πλανιέται στὴ νύχτια
Καὶ τὰ χεῖρ τὰ σκέλεθρα στολισμένα κορκαίτα
Στὰ δέντρα ἢ ζητὴν τὸ χεῖρ, κ' ὁ Μανδύας
Σὸ κίρκα μονάχως ὀλοπέρφωτος τῶρα δὲ ἴανε...

Σπύλιος Παδαγιάννης

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ἡ «Ἀκρόπολις» ἄρχισε ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα νὰ δημοσιεῖ μερικὰς ἐπιστολὰς μίως κίρκα οἱ Βέρας ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἂν δὲν πρόκειται περὶ ἀρσενικοῦ ἐπιστολογράφου — ἐπὶ τοῦ σπουδαιότατου κοινωνικοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιον ἀνακινήθηκε ὅταν μίαν ὥραν καλοκαιριῆν αὐγὴν ἐξέσπιος ὡς βύμβα ἢ εἰδησις τῆς ἰδύσεως συλλέγου Ἀιθιοπικοῦ δέπῳ τῆς ἀγαμίας.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἔγραψε καὶ ὁ «Νουμάς» ἄρθρον, ὀλίγον ντεκολιέ, εἶνε ἢ ἀλήθειαι, ἀλλὰ καὶ πολὺ δίκαιον, φροντίσας νὰ τὸ στεγάσῃ ὑπὸ ἕνα ἐκφραστικώτατον χωρίον τοῦ Λουκιανῶ.

Ἐδιάβασα τότε ὅλα τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων. Ἐδιάβασα καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ «Νουμά» καὶ δὲν ἐντρέπομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω ὅτι εἰς τὰς ἐλευθερίους καὶ τσουχτελῆς φράσεις τοῦ «Νουμά» εὐρήκα τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν ὅλ' οἱ ἄλλοι ἢ δὲν ἐγνώριζαν ἢ ἐπροσπαθοῦσαν, ἀποφεύγοντες τὸ σκάνδαλον, νὰ κρύβουν.

Θὰ μιλήσω ὀλίγον ἀνοικτὰ, ὅσο καὶ ἂν διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ παρεξηγηθῶ, πιστεύουσα ὅτι ὅσα πράγματα ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ μία κόρη μὲ φιλενάδες τῆς, χωρὶς κοκκινήσῃ, ἠμπορεῖ καὶ νὰ τὰ γράψῃ, καὶ μάλιστα ὑπὸ ψευδῶν ὀνομασιῶν.

Οἱ ἐπιστολῆς τῆς Βέρας δὲν λέγουν ἀπολύτως τί-

ποτε, ἀφοῦ ὁ σύλλογος τῶν κατὰ τοῦ γάμου ἀπὸ τῆς παρουσιάσει δι' αὐτῶν ὡς ἕνα σωματεῖον καλογηρικῶν ἀρχῶν. ὡς ἕνας σύνδεσμος ὑστερικῶν δεσποινίδων αἱ ὅποιαι ἀπὸ ἀπλήρ ἰδιοπροσίαν ἢ χεῖρ προσωρινῶ θουέβου ἔκαναν ὅτι ἔκαναν.

Καὶ ὅμως περὶ αὐτῶν δισυγχῶς δὲν πρόκειται. Πρόκειται περὶ μεγάλου κακοῦ, περὶ ἑνὸς κακοηθεσιάντου κοινωνικοῦ νεοπλάσματος, τοῦ ὁποίου αἱ ρίζαι — ἂν ἐπιτεθῇ πῶς τὸ νεόπλασμα αὐτὸ εἶν' ἐπιδικῶν θεραπείας — πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν σὸ σχολεῖο καὶ στὴν οἰκογένειαν.

Τὴν οἰκογένειαν τὴν ἀφίρω κατὰ μέρος. Ἐπειτα αὐτὴ ἐρχεται δευτέρω εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ κακοῦ. Ἡ ἀρχὴ τῶν εἶνε τὸ Σχολεῖον καὶ κατ' ἐξοχίαν τὸ Ἀρσάκειον — καὶ τὰλλα Παιδευαγωγεία δὲν πᾶνε πίσω — μὲ τὰς ἐσωτερικὰς ἰδίως μαθητῆς του.

Ἐχορμάτισα κ' ἐγὼ ἐσωτερικὴ μαθήτρια τοῦ Ἀρσάκειου ὀλοκλήρον τειρατείαν. Ἐτραγοδῆσα κ' ἐγὼ μαζῇ μὲ τὰς ἄλλας συμμαθητῆς μου τὰ δύο ἐμβατήρια τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῆς :

Ἀρσάκειδες εὐθυμοὶ
μετὰ πολλῶν χροῖτων,
αἵτινες διακρίνονται
ἐκ τῶν λινῶν ἐσθ' ἡ τ ω ρ !

Ἀρσάκεις θε νὰ γινῶ
σεμνὴ στολὴ θὰ βάνω,
Λιμοκοντόρο ἔπου κ' ἂν ἔδῳ
τὸ κόρτε θὰ τοῦ κίρκα.

Κ' ἐμνήθη κ' ἐγὼ εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῶν Χρυσῶν, τῶν Θυμαίων καὶ τῶν Ἀμοιβαίων, ὅπως καλοῦνται ἐκεῖ μέσα, εἰς τὸ τέμενος τῆς Σεμνότητος καὶ τῆς ἰδούς, αἱ σεμναὶ παρθένοι, αἱ ὅποιαι κυταλλήλως προγυμνάζονται γιὰ νὰ λάβουν μεθαύριον μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀγαμίας σύλλογον — ἂν ἐννοεῖται τὸ ἠθικώτατον αὐτὸ σωματεῖον δὲν διαλυθῇ, ἀλλὰ ἐδραιωθῇ κ' ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῆς ἐδουρητικῆς δράσεώς του.

Αἱ συμμαθητῆς μου μὲ εἶχαν κατατάξει στὴν τάξιν τῆς Γερονσίας — ὅπως ἀποκαλοῦνται χλευαστικῶς ὅσοι μένου ψυχρῶς στὰς ἐρωτικὰς ἐπιθέσεις τῶν συμμαθητῆς τους. Εἶνε δὲ καταδικασμένη ἡ Γερονσία νὰ βλεπῇ, νὰ κούρῃ, νὰ ἡδιάξει καὶ νὰ μὴ δῶ. Γιὰ τὴν δῶσαι εἶνε τὸ Ψροσὸ, οἱ

Αμοιβαίες και τα Θύματα.

Λεπτομερείας βεβαίως της δράσεως αυτής δεν θα περιμένετε. Άρκει να μάθετε μόνον ότι τόσοον έχει άναπτυχθή ό μεταξύ συμμοθητριών... άθωώτατος πάντοτε!... Έως, ώςτε εις τας στιγμάς της έρωτικής εκστάσεως τα όμόφυλά αυτά ζεύγη όρκίζονται να μὴν αγαπήσουν ποτέ άνδρα, αλλά και να μὴν ύπανδρευθούν ποτέ.

Πολλές, όταν τελειώσουν αίσιως τας σπουδάς των και μπούν στην οικογένεια και στην κοινωνία, καταπατούν τον όρκον αυτόν και διαγγούνται χλευαστικώς και με άηδίαν κάποτε τούς έρωτας του Παρθενάγειου. Άλλες όμως, όταν φεύγουσαι από το Σχολείον παραδοθούν εις τή χέρι καμμιών έπιτηδείας γκουβερνάνας Γαλλίδας ώς επί το πλείστον — κρατούν τον όρκον τους, έξακολοιθούν τας εκλεϊεις παραδόσεις του Σχολείου, και καταριζούν τούς Συλλόγους της άγαμίας.

Έχουν μείνει λεζαντά μου από Αρσάκειον οι σκανδαλιώδεις έρωτες, ό όποιοι διεδομηματίζοντο εις τόν κήπον, εις τούς κοιτώνας του έταου, εις τας εδούτατα κορινθιάς κίβς τις σκοτεινές σοφίτες, όταν το Αρσάκειον διαμόρε ή μακροτίσσα Κυβανύση. Είπε δέ αδύνατοι να περιήση ήμέρα χωρίς κάθε Χρυσό, κάθε Θύμι και κάθε Αρωμάτι, να μὴν έκφωνήση με ήδονικώτατον στερημένη την στεροστική αυτήν φράση: — Αχ! Σέση εποχή της Κυβανύση!...

Και ή φράσις αυτή δεν ήμπορείτε να φαντασθήτε πόσον πολυσημιατος είναι!

Από αυτά τα όλλα, ήμπορείτε να φαντασθήτε και να ποιά. Αποκαλύπτει σκανδαλιώδεις, καμμιάν διάθεσι δέ έχω να κρίνω. Ανοσημώτατο άπλοός, με όλην την επιβαλλομένην τρωποχήν, το άκρον του άουχοιφάντου πέπλου, από τόν άπτον γαλουχιέντι με οσορήν ή σφός τόν γάμον απέχθεια μεωκώδ' ήθίδων και ουκισιά εις τούς γυνείς, τούς άπομικρύνοντας τή κορίτσια τους από τό σπίτι και ήμπιστευόμενους αυτά εις τή Παρθενάγειον ή άπαιτούν από τας άξιοσεβάστους κ: κ. Διευθυντρίας όχι μόνον ύγεινήν τροφήν, καθαράν ένδυμασίαν, καλήν εκπαίδευσην και σόφρονα άνατροφήν, αλλά και χωριστόν θέλημα δι' αυτά.

Δεν θα έδίσταζε να έσάτανα ό αυτούς να επιτρέπουν εις τή κορίτσια τους κ' ένα έλαφρό γέλωτι με' ένα γέον, καθώς και ν' άπομικρύνουν τώ μόνονημι κάθε γένεάδι, ή όποία δείχνει διαθέσεις να ή περιβή της άγνης γένεας τή όρη.

Η ΔΡΟΛΑΦΟΥΣΑ

ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Οί ξενομανείς σπρώχουν προς τή πίσω τήν άρχή της δημιουργίας της Ελλάδος. Δέ λέει άσκημα τέτοια μία γνώμη που ρίχτηκε εδώ και λίγο καιρό από τις στήλες του «Νουμά», δεν ξέρω άν κι' άπ' άλλου προτήτερα είναι πολύ σωστή. Άφού θέλουμ' Ελλάδα ελληνική, κι' όχι σαν σουπ' από διάφορα χόρτα, δέ χωράει άμεισθήτηση πώς μās βλάφτουν οι ξενομανείς, οι καμμιούδες και καλά που θέλουν να φορουν άρλεκίνικα ρούχα. Ούτε πώς πρέπει με κάθε τρόπο να φυλαγομάσταν άπ' αυτούς, φορώντας εν' άδιαπέραστο ελληνικό θώρακα για τή βέλη τους. Για να μāsτασθε όμως και δίκαιοι άς μὴν τις φορτώσουμε όλες μας τις άμαρτίες άπάνου σ' έναν πετεινό, μόνον στους ξενομανείς. Γιατί αυτοί μπορεί να πη κανείς πώς δεν μās κάνουν και τόσο πολύ κακό σ' αυτό που τους κατηγορούμε. Όχι από τήν αγαθή τους προαίρεση, που μπορεί άληθινά νανε αγαθή, παρά γιατί δεν μπορουν παίζουν μικρό ρόλο.

Είν' άλλα θερία άλλες ύδρες πολυκέφαλες που μās φτάνει στό σταμάτισμα που παθαίνουμε θέλοντας να τραβήξουμε τόν ίτιο όρόμο, που σπρώχουν πίσω τή δημιουργία της Ελλάδος. Είν' άλλα μυαλά αντιμετωπία μας, μυαλά πουόχουν και τήν άξίωτη πώς είναι ήρωμένη με τήν ελληνική σφία και δεν καταλαθαίνουν πώς άποσβολώθηκα άπ' τό πολύ τη φως, προτού μπούν στην ουσία της πώς στραβή διδασχτήκαν άπ' αυτήν και μπορουν τώρα και τό άσπρο άκόμα να τό πουν μαύρο. Είπε ίσα ίσα αυτοί που τάχα χτυπούν τήν ξενομανία και πολεμούν για τή πάτρια και σκούζουν για τό άμίμητο κάλλος της αρχαίας γλώσσας κ' «ύψώνου φωνήν», μὴν τάχη και χαλάση τό ζηλευμένο χτίριο της Όρθόδοξης εκκλησίας μας — Όρθόδοξης! Πιεχίωση μια φορά! Είμαστ' έμεις οι Όρθόδοξοι και όλοι οι άλλοι στραβόδοξοι είναι του πώλου ή λογική αυτή κ' έπρεπε ναν' ένας Σωκράτης, να μās τή ψάλη: *Ω λώστε πόλε κτλ.

Τήν άρρώστια πουόχουν οι ξενομανείς, τήν έδια κι' άπαράλλαχτη έχουν και οι πατριωμανείς σχολαστικοί, ύψωμένη όχι πεικ στον κύβο, παρά στον κύβο του κύβου. Τι θέλουν εκείνοι; Σώνει και καλά να φανούν Φραντσέζοι, Έγγλέζοι και δεν ξέρω τι

άλλο, ίσως και κατσίβελοι, μιλώντας μία γλώσσα με σκορδαλιά γαλλογγλέζικη, χορεύοντας και τραγουδώντας τή ξένα, φορώντας μονόκλ και φουαμαίν και τέτοια, λέγοντας και σπουδάζοντας πράματα που μās είναι ξένα. Κ' οι πάτριοι τί θέλουν; Να γίνουν αρχαίοι Έλληνες, ενώ είναι νέοι. Και πώς να γίνουν; Σκαλίζοντας τή λεξικό για να ψαρέψουν παλιές λεξούλες και φουαμάλες και ναν τις πάρουν στό στόμα τους — με ποιά προφορά κ' άφρογο και σ' αυτό δεν πρέπει ναμπεθάλουμε πώς ή δική μας είναι ή σωστή, όπως πάντα όλα τή δική μας — βάζοντας αρχαία όνόματα στα παιδιά, κρατώντας από μάλης τόν Πλάτωνα και στό μυαλό άπαρέματα και παρκαυμένους, και λαχταρώντας ενώ τρώγουν σκορδαλιά, ναχαν και λίγον μισωτόν για να βουτούν τί μύτες τους.

Ακόμα θίνε νανε και Όρθόδοξοι, τυπολάτρες δηλ. παπαδολάτρες. Τουλάχιστο τόν λαό έπει τον θένε νανε. Γιατί οι σπουδασιμένοι οι επί κεφαλής των πατρίων, δεν πειράζει και να μὴν πατούν ποτέ στην εκκλησία, και να μὴν πιστεύουν τίποτα και να ύποκρίνονται τό βήσσοκ' τί σημαίνει, άφού, βλέπετε, οι άνθρωποι έχουν τόσο άλτρουϊσμό κι' άν... νίζονται για τους άλλους τόν άγώνα τόν καλό και βγαίνουν και χάρισμα φύλλο; Και θένε νανε κι' Όρθόδοξοι μαζί, γιατί τόσο τό πιστεύου πώς είν' άχώριστα πράματα ή Όρθόδοξία κ' ή Έλληνισμός που ξεχασαν πώς κι' οι Βούλγαροι είν' όρθόδοξοι κ' οι Ρώσοι.

Να είναι λοιπόν ή άρρώστια που ήρνε και τους πρώτους και τους δεύτερους, ή άρρώστια που δεν ήφινει τήν Ελλάδα να δημιουργηθή. Τι διαφορά είναι πώς οι πρώτοι δεν ήμπορουν να κάνουν τό κακό που κάνουν οι δεύτεροι, δασκάλοι και παπάδες κι' όλοι όσοι ξελαρυγγιάζονται για τή πάτρια κι' όλοι όσοι σαν τή βρωμιά που δεν θέλουν να ξεκολήσουν από τό παλιοκάραβο της Ρουτίνας, και στην Παιδεία και στη γλώσσα και στη σκέψη και στην τέχνη και σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής. Δεν μπορουν οι πρώτοι, οι ξενομανείς, να βλάψουν τόσο στη δημιουργία της έθνικής ζωής, γιατί ή ξενία τους μās μυρίζει άμέσως, γιατί είναι λίγου και δεν έχουν πρόγραμμα εργασίας και δεν ενεργούν μέσα στον πολύ λαό, γιατί είναι περιορισμένος ό κύκλος όπ' άκούεται ή φωνή τους. Τι να πη όμως κανείς για τους άλλους, πουόχουν στα χέρια τους τό φερμάκι να μās πάρουν μικρούς και να μās άναθρέψουν και μās διδάξουν και να μās ξεκουτι-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ 14

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Τρίωστη ζώνη όλοζωστη φορεί σε δαχτυλίδι μέτη, και πια ή ώραία ή χήρα δέ βατιέ —πραματευτή, πολύ μ' άρίσει: ή ζώνη που φορείς κι' ό,τι να πής σου τίζω κι' άλλα τούτα... —δεν τήν πουλώ με ούτε φλωριά με ούδ' ότα κι' άλλα τούτα γούτα έτσι, ώραία ώραία, πώς να τή πώ ρόλον ή κρῖνο; ένα μου κόστισε φιλι κι' όπου εύρω δυό τή δίνω...

—σύρε ταχιά στην Όρια-τή-Σηλιάπραματευτή με τή ώραία μάτια και καί σου φέρνω τή τιμή και παίονιο τήν πραμάσια

Τραβάει ταχιά στην Όρια-τή-Σηλιά και στού μεσημεριού τήν στάλα φτάνει στην Όρια-τή-Σηλιά σε μουλα χρυσοκάπουλη καβέλα.

Δένει τή μουλα στη ζουνοηλιά που ήσκιώναι έμπρός στο σήλιό, στα μάτια του, που τόν πλανέν βάζει συχνά τή χέρι άντήλιο και τρώει και τρώει τή στρατά του χωσιού, δεν φαίνεται κι' ούδ' ήροικιέται και μπαίνει μέσα στη σηλιά κι' άποκοιμείται.

Μέτα στη στοιχειωμένη τή σηλιά που άποσταμένη γέρνει, ύπνος τή φέρνει, ύπνος τήν παίρνει: Νεράιδες περιδύστηθες, σιγχιές και μαρμαροτραχιές, άνήτικωτα κορμιά, άδειανά διανέματα κι' άνατραχιές, στες κομπωτές πλεξούδες των φορούν

νεραϊογνέματα και πολυτοίγια κ' έχουνε κρινους δίχτυλα κ' έχουνε ραδόφυλλα για νύγια.

Και μιχ, ή Έξωτέρα ή Παγανή, παγάνα τού θανάτου χτυπά τόν νιο πραματευτή και πέρνει τή συλλοικά του...

Τώρα στη χώρα ό νιος πραματευτής κλαίει και λέει πάλι: εκείνο —ένα μου κόστισε φιλι κι' όπου εύρω δυό τή δίνω, τή ζώνη πουπλεξε ή καλή — ή ένα φιλι, ή άρραβωνιαστικιά μου, με πλάνεσε μια ζωτικιά στη ζηνησιά και πήρε τή συλλοικά μου!

Έχει βέβαια τή ποίημ' αυτό τή σφραγίδα όλη της τέχνης του κ. Γρυπέρη και είναι ένα άπ' τή καλύτερά του. Μά θαρω πώς δεν είναι σωστό τό να πάρει κανένας ένα ποίημα κι' άφού του άλλίξει τό μέτρο και μερικές λέξες ναν τό παρουσιάσει για πρωτότυπη εργασία. Θα ήταν δουλικά καθαυτό έθνική και θαχε τήν πιο μεγάλη άξία, άν οι ποιηται και λογογράφοι μας μέσα στα γραφόμενά τους προσπαθούσαν να άώσουν τές παραδόσεις

νεμόδερτες κουδέντες μας, για ποίηση, για γλώσσα, και για χίλια δυο άλλα παρόμοια πράγματα.

Τότε ήρθε και ο ήρωας. "Ενας ανθρωπικός μ' εξωτερικό όχι και τόσο επιδακτυλόν. Είνε ανθρωπικός με γυαλιά και με μια δειλία αξιοσημείωτη και στην περπατησιά του και στην κουδέντα του.

Ο κ. Μολακίσιος μās τον έσύστησε.

— Ο κ. Ανδρεΐδης, απ' έδω !

— Μπα ! έκανε κάποιος από 'μās με τόνο ελαφρά χλευαστικόν. Ο κύριος ποῦ τυπώνει κάποιο σύγγραμμα για τὸ γλωσσικόν ζήτημα ;

— Μάλιστα, κύριε ! Κ' έχω έτοιμα τὰ τέσσαρα τυπογραφικά φύλλα. Σήμερα έπιῖρα και τὸ πέμπτο από τὸ τυπογραφείον και τὸ φέρνω στὸν κ. Μολακίση για νὰ τὸ διαβάσῃ. Νὰ τὸ διαδύσετε και σεῖς ! Κύριε Μολακίση, νὰ τὰ δώσετε, στὸς κύριους σὺν τὸ τελειώσετε !... Τὸ διαδύσατε ἂν ;...

— Ναι !... Όχι όμως κατά σειρά ! Έδω κ' εκεί !...

— Δὲν πειράζει !... Νὰ τὰ διαβάσωιν κ' οἱ κύριοι !...

Μὲ δεσμὰ κατορθώσαμε νὰ κρητοῦμε τὰ γέλοια. Ο ανθρωπικός δὲν μās εγγέμιζε τὸ μάτι. "Επειτα εἶχε και μ' Ανατολίτικη προφορὰ ἡ νυπόθεσις. "Αλλάξει ! Τί μπορούσε νὰ πῆ ἕνας τέτοιος ανθρωπος για τὸσο μεγάλο ζήτημα :

"Αρχίσαμε νὰ τὸ πῆρουμε στὸ χέρι.

— "Εχετε λοιπὸν τὴν ἴδαν— αὐτὴν τὴν φουρὰν ἐγὼ ἀνέλαβα νὰ παίξω τὸν ρόλον τοῦ εὐφυολόγου— πῶς τὸ γλωσσικόν ζήτημα θὰ λυθῆ με τὸ βιβλίον σας ;

Ο ανθρωπικός μεταμορφώθη ἀμέσως εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἥρωας. Τὰ γυαλιά ἔφυγαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἡ προφορὰ του ἔχασε τὸν Ἀνατολίτικο χρωματισμό. Ἡ δειλία στὴν κουδέντα και στὴν περπατησιά ἔσβησε. Καὶ μπροστὰ μās παρουσιάστηκε ἕνας ἥρωας, ἕνας ἱπεράνθρωπος ἀπὸ ἐκείνους ποῦ δημιουργεῖ ἡ ἀγία στὴν δουλειὰ και ἡ πεποίθησι στὴ νίκη.

— "Αν θὰ λυθῆ τὸ ζήτημα, με ρωτᾶτε ; Τὸ ζήτημα ἐλύθηκα πὰ και τὸ βιβλίον μου ἔρχεται νὰ ψάλλῃ τὴ ἐπινίκεια !

Καὶ ἄρχισε νὰ μās ἀναπτύσῃ τίς ἰδέες του, νὰ μās ἀναλύῃ τὰ ἐπιχειρήματά του, νὰ μās μαμπῶνῃ με τίς γνώσεις του, νὰ μās ἐμπνέει τὴν σεβασμὸν με τοὺς ἀγῶνας ποῦ ἔκανε και με τὸ μιστῆριον ποῦ ἰπόφερε ὅσο νὰ συλλέξῃ τὰ ἱλικά για τὸ βιβλίον του, ὅσο νὰ εὐτυχῆσῃ νὰ ἴδῃ τοὺς κόπους του συμπυκνωμένους σὲ βιβλίον— δεκαπέντε χροῖνια διὰ τὸν πόνον, κ' ἦταν δάσκαλος κ' ἄφησε τὴν θέσι του για ν' ἀφισιωθῆ στὴν δουλειὰ του, ἡ ἐποίησε κ' ἕνα χτηματάκι ποῦ εἶχε για νὰ ἐξοικονομῆ τὰ ἐξοδα τοῦ βιβλίου— και νὰ μās μαγεύῃ κυριολεκτικῶς με τὰ χρυσὰ του λόγια και νὰ μεταγγίξῃ και στὴν ψυχὴν μās τὴν ἰδικὴν του πεποίθησι.

— Ἐνικήσαμε ; θὰ τὸ δῶτε μέσα στὸ βιβλίον μου ! Γλώσσα τοῦ ἔθνους θὰ γίνῃ πὰ ἡ ζωντανή, ἡ δημοτικὴ, ἡ ἑθνικὴ μās γλώσσα ! Ἐνικήσαμε !

— Ἐνικήσαμε ! εἶπαμε και μεῖς κ' ὅταν ἔφυγε, τοῦ ἐσφῆξαμε γκαρδιακὰ τὸ χέρι, ὅχι για νὰ τὸν συγχαροῦμε ποῦ ἔκανε τὸσοὺς κόπους κ' ἔφερε τέτοιο ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ για νὰ τὸν χαιρετίσωμε ὡς συμπολεμιστὴν κατόπιν μεγάλης και νικηφόρου μάχης.

Μὴ συγκίνησι ἄφησε πίσω του φευγάτος ὁ ἥρωας και μ' ἕνα σεβασμὸ ἀπεριόριστο εἶπαμε δυὸ λόγια γι' αὐτόν.

Μόνον ὁ πραχτικός μās φίλος, ὁ ξαπλωμένος μακαρίως στὸ κρεβάτι ἐγέλασε.

— Τρελλός ! Τρελλός εἶν' αὐτός ! εἶπε. Ἀλλοίμονόν του ! Ἀπ' ὅσα εἶπε, ἐπέισθην πῶς τῶχει χαμένο !...

— Τρελλός ; ἔτσι σοῦ φαίνεται ;

Βεβαιώτατα ! Δὲν τὸν ἐνοήσατε ; Ἐγὼ ἔχω ἰδῆ πολλοὺς τέτοιους τρελλοὺς !

Κι' ὁ πραχτικός μās φίλος ἐπέμενε με πείσμα στὴν ἰδέα του κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ μās πείσῃ πῶς ἐπέτυχε στὴν διόγνωσί του.

— Ἀς εἶνε τοῦ εἶπε κάποιος ἀπὸ 'μās. Συμφωνοῦμε μαζί σου. Μὰ σὲ κάθε ἀγῶνα τέτοιοι τρελλοὶ χρειάζονται για νὰ φέρουν τὴν νίκη. Ἀδιάφορο τώρα, ἂν τοὺς τρελλοὺς αὐτοὺς τοὺς λένε ἄλλοτε ἥρωας, κ' ἄλλοτε μίρτυρας τῆς ἴδεας !

Α. Π. Τ.

Ο ΛΚΡΙΤΑΣ

[Ἡ ἔκ ἀνεκδότου ἔργου]

"Έδω ! τὰ δάση τὰ πυκνά και τὰ λαγκαδία ὁ ἥλιος γέρνει, σκιερὰ κυλοῦν τὰ βράδια... τριγύρω νὰ, θαρρεῖς μιστῆριον διαγύθη, νὰ, σιωπερίζουν και μιλούν κλάδῃ και φύλλῃ... τέτοια πρεμούλα τώρα νηῶθῃ μās ! τὰ στήθη, τέτοια ἀγνωστὴ με διαπερῆ ἀναταγίλα. Φρουρός ἔ τὰ δάση, ἡ φωνὴ μου τὰ ζυπνῶσι: τὸ πλάνο βῆμα μου αἰώνια τὰ φυλάει, κίθμος ἐδῶ κοντὰ ἔ τὴν ἀβυχὴ ζωὴ των πῶ ζωντανὴ μὲγάπη ἄλλη μου ἐγεννηθη... μόνος και ὄρφανός ἐρήμοι ἄκρας γέφυρα για κόσμον ὅλον λαχταρῶ μετὰ ἔ τὰ τῆρη. Ἀϊτός ἔ τῆς ἄκρας, ἔ τὰν μοχλῶ και γύνω αἶμα κακοῦς κ' ἔχθρους τὰν κηρυγῶ βουρὸ και βῆμα, εἶνα δικό μου ὅ,τι ἐνὸν ὑπερασπίζω, εἶνα κομμάτι τῆς καρδίης μου, τόνόρ μου εἶν' ἡ Πατρίδα μου αὐτῆ, κ' ἐγὼ στηρίζω τὴν τύχη τῆς ἐδῶ βῆλᾶ και τὸ Σταυρό μου ! Φρουρός ἔ τῆς ἄκρας, μέρα νύκτα τριγυρίζω και ἂν καμμιὰ φορὰ διατάζω, δὲν ἐλπίζω, ἔλλο ἐγὼ ὅ τί καλύτερο νὰ κίνω ; κ' ἔτσι ἐγῆρασα... ἀλλ' ὅμως καρφομένη μία ἰδέα με κρατεῖ νὰ μὴ πεθάνω κατὶ νὰ ἰδῶ, κατὶ νὰ εἰπῶ μὸς ἀπομένει. Ἡἄρδος τοῦ ἔθνους ἔξω ἕνα Παραμῦθι για βασιλόπουλο δικό μας ποῦ ἐβουλήθη, ζυπνῶντας εὐγενεῖς, χωριά, μικροὺς, μεγάλους νὰ κάμῃ τὴν Πατρίδα πάλι δοξαζμένη... αὐτὸ ποθῶ αὐτὸ ἔ ὅλους νὰ εἰπῶ τοὺς ἄλλους, και τρέμω μὴ τυχόν μπροστὰ μου ἀλήθεια γένῃ !

ΚΩΣΤΑΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

"Ενας πνευματῶδης νεανίσκος ἔλεγε εἰς ὀμιλον Ἀτθίδων, ἀπο ἐκείνες πῶς ἔφαλλε ὁ κ. Γρέης. — Τὰ βαρέθηκα τὰ ταξείδια ! Ἐταξείδευσα με ὅλα τὰ μέσα αἰς συγκοινωνίας, και με ἀεροστάτα ἀκομῃ !...

— Με ὅλα τα μέσα : τὸν ἠρώτησε μία εἰρηνικώτατα

— Μα ὅς το εἶπα.

— Δὲν ἔχετε δίκιο ! Σίς μένει ἀκομῃ να κάνετε ἕνα ταξείδι κατα ξηρὴν με ὀδοστρωτῆρα κ' ἕνα με βορβοροφῆγο κατα θάλασσαν !

— Μα ὅς το εἶπα.

— Δὲν ἔχετε δίκιο ! Σίς μένει ἀκομῃ να κάνετε ἕνα ταξείδι κατα ξηρὴν με ὀδοστρωτῆρα κ' ἕνα με βορβοροφῆγο κατα θάλασσαν !

— Μα ὅς το εἶπα.

— Ἡ Ἑλλάς... Ἡ Ἑλλάς ἔχει Σανιδικὸν πολιτεύμα ! Μοῦ το εἶπε ὁ Μπαρμῆς !

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΟΚΟΡΑΟΝ

ΕΠΙΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σκυμμένος ὁ Γιάννης ἐπῆνω στὸ μπεσαχτὰ μετράει τὴν πούλησι τῆς ἡμέρας, ἐνῶ στὸ πλάι του καίει ἡ μικρὴ λαμπίτσα με τὸ καπνισμένο γυαλί της. Μικρὰ πράγματα σήμερα. 1,30 ὅλη ἡ πούλησι ! Δυὸ κουβαρίστρες, ἕνα μάτσο φουρκέτες, μιὰ πῆχυ σειρήτι, και μιὰ μῆμισυ δακ κάρβουνα. " ! ἔχασε ! " Ἐδῶσε βερεσὲ και μιὰ κουβαρίστρα στὴ κυρὰ Παύλαινα. Ἐδῶ ἔσταμάτησε τὸ μετρημα κ' ἔπεισε σὲ συλλογῆ. " Ἀχ, αὐτῆ ἡ κυρὰ Παύλαινα, ἡ μάνα τῆς Ἐλενίτσας ποῦ τὴν εἶχε βάλει στὸ μάτι. Δὲν θὰ καταλάβαινε ἐπὶ τέλους τὸν πόνον του ; Περίμενε λοιπὸν νὰ τῆς τὸ εἰπῆ καθαρὰ ; Τοὺς χτύπους τῆς καρδίης του δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἀκούσῃ ; μὰ τὰ μάτια του, ποῦ ἦταν σὰν χάντρες στὸ μικρὸ σὰν οὐρακοτάγγου προσωπάκι του, και πέταγαν σπῆσαι, δὲν τὰ βλεπε ; Ἀλλὰ γιατί τάχα δὲν τὰ ἔθελε ἡ κυρὰ Παύλαινα για τὴν Ἐλενίτσα τῆς ; Μήπως δὲν ἦταν χήρα, ἐρημη, ἀπροστάτευτη. Τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς ἦταν στὴ Ἀμερικὴ, δὲν μπορούσαν νὰ τὴν βοηθήσουν. Γιατί λοιπὸν νὰ βασανίζεσαι γιὰ γυναικα, νὰ τρέχῃ στὴν ἀγορὰ, νὰ γυρίζῃ για ὅλα : τῆς δουλιές μοναχῆ τῆς ; Αὐτὸς θὰ ἔπερνε ἔτάνω του ὅλο τὸ βῆρος τοῦ σπιτιοῦ ; αὐτὸς νὰ ψωμίτῃ, αὐτὸς ὅλα κ' αὐτῆ νὰ κῆθεται ἡσυχῆ, ζῆνοιαστῆ ! " Ἐπειτα εἶνε και τὸ μαγαζάκι του. Βεβαιὰ δὲν θὰ εἰπῆ ὅχι, ἀδύνατο νὰ εἰπῆ ὅχι ; ἀλλὰ πρέπει νὰ τῆς τὸ εἰπῆ, και νὰ τῆς τὸ εἰπῆ ἔ ἴδιος ; σὲ συμπεθέρες δὲν ἐμπιστεύεται πλέον γιατὶ ὅλας τὴν ἐγέλασαν.

Καὶ ἐβουθήθη σὲ νέες σκέψεις ὅταν ἔξαφνα ἀνοίγη ἡ πόρτα και προβάλλει μαντυλοδεμένο τὸ κεφάλι τῆς κυρὰ Παύλαινας, με ἕνα τενεκὲ τῶν καρβούνων στὸ χέρι.

— Καλησπέρα Γιάννη.

Ὁ Γιάννης ἀνατινάχτηκε.

Τὴν ἐχαιρέτισε, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, τῆς γλυκομίλησε, ὅλο γέλοια και ἄστειζ, τῆς ἔβλε ἀζύγιστα τὰ κάρβουνα για νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ, και δὲν καταδέχτηκε νὰ μετρήσῃ τὰ λεπτὰ για νὰ δείξῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἡ κυρὰ Παύλαινα δὲν ἔξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τῆς τὸσες περιποιήσεις.

— Ἐέρεις, κυρὰ Παύλαινα, ἀποφάσιζ νὰ παντρευτῶ.

— Ἡ ὄρα ἡ καλὴ, ἀπήνητσε ἐκείνη, και ἐπῆρε τὸν τενεκὲ διευθυνομένη πρὸς τὴν πόρταν. Εἶχε φτάσει ἡ κρίσιμος στιγμῆ. Ἐτορμαν τὰ γόνατά του, και ἡ γλώσσᾶ του εἶχε κολλήσει στὸ λάρυγγά του ὅταν εἶδε τὴν κυρὰ Παύλαινα νὰ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα. Καὶ καταβάλλοντα ἀπελπιστικῆ προσπάθεια, ἐμάζεψε ὅλας τῆς δυνάμεις του για νὰ προβῆ στὴ ποθητῆ ἐξομολόγησι.

— Ἐέρεις, κυρὰ Παύλαινα, τὸ κορίτσι ποῦ θὰ πάρω, θέλω ἔέρεις—ἐκοντοστάθηκε—θέλω νᾶχῃ χήρα μάνα, νᾶχῃ και δυὸ ἀδέρφια για νᾶχω—κατάλαβες—και ἐγὼ μιὰ βοήθεια σὲ τοῦτον τὸν κόσμο.

Ἡ κυρὰ Παύλαινα ποῦ τὰ εἶχε ἀπὸ καιρὸ μωριστῆ, ἔδαγκῶθη για νὰ μὴ σκάσῃ τὰ γέλοια.

— Καλὰ Γιάννη ; νὰ κωπτάξουμε νὰ σοῦ βροῦμε καμμιὰ ὅπως τὴν θέλεις.

Καὶ ἔπευσε νὰ ἀπομακρυνθῆ, ἐνῶ ὁ Γιάννης σὰν ἀπληθισμένος ἐστάκετο με τὸ στόμα μισάνοχτο, και τὴν ἔβλεπε.

Σπῆτη. ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

νον ζεραινοντας το μυαλο μας με τανουσια γαιδουραγκαθρα που του δινουν για τροφη διανοητικη ; Τι να πη κανεις για του; τωτου; και τωτου; σοφολογιους που γραφοντας και ακουζοντας μας βουτουν μεσ' στην ψευτια ; Τι να πη κανεις και για την ταξη των ιερων βραχμανων με ταγγελικό σχημα—αγγελικό σα; φρίνεται η διαβολικό ; — που θέλουν και καλα να πάρουν και μισθό για να τεμπελιάζουν περὶ χουζουρεμένα ; Τη σπρώχνουν αυτοί ολοι τη δημιουργία της Ελλάδος πίσω η δεν τη σπρώχνουν ;

Τη σπρώχνουν πίσω. ναί ! Αυτοί και μόνο αυτοί ! Αυτουων γενήματα εινε κ' οι προκομμένοι μας πολιτικοί που μας πηγαίνουν στο Χαμό, οι χαμένοι αυτοί αυτουων κι' όλα τα πολυώνυμα τσιμπούρια που βυζκίνουν το αίμα μας.

Δε μιλω από τρίποδος, δεν τα λέω 'γω πρώ η φορά τα πράματ' αυτά. Τάπαν κι' άλλοι σοφώτεροι μου μάλλα λόγια μάλλον τόνο. Κι' αν δεν είμαι γελασμένος, θαρω πως κι' ο Σολωμός ειπε, πως οι δασκάλιοι σκοτώνουν τον πολιτισμό της Ελλάδος. Τι σημαίνει αυτό ; σημαίνει πως μας έχουν δεμένον με τη δασκαλική τη γλώσσα και με τα δακαλικά μυαλά και δεν μπορούμε να δοῦμε πέρ' από τη μύτη μας, να κοιμηθούμε λίγο σπης προόδου το δρόμο, να ζήσουμε δική μας, ξεχωριστή εθνική ζωή, να δημιουργήσουμε Ελλάδα, που δεν υπάρχει τώρα παρά στο χάρτη μόνο, κι' όχι σπης ζωής το βασίλειο. Γιατί βέβαια δεν είν' η Ελλάδα που κυβερνάει ο Δελφικόνας κι' ο Θεοτόκης και Σια εκείνη που λαχταρούμε. είνε η π' ονειρευόμαστε και στο ζόβνο μας και στον ύπνο μας.

Για συλλογισθήτε ! Πόσο και πόση δύναμη χαμένα, κίονες τόρα, είν' αλίτις της ακαρορριζικιά, μας αλίτις ! Οι Βυζαντινοί καλαμάδες είχαν την κουταμάρα να μεταχειρίζονται την αρχαία γλώσσα, μά ήταν πολύ λιγώτερη η κουταμάρα τους από τη δική μας, που φανταστήσαμε πως θα πάμε «βαθμηθόν» στην αρχαία. Έκεινων η παιδεία ήταν αυτή, να μαθαίνουν γερά γραμματικά, όπως και στη Δύση τότες εδινε κέπαρνε η λατινική γλώσσα. Και το ιδανικό τους; τῆδρισαν. Δεν είχαν έπιστήμη; να μάθουν, οὔτε είχαν τη γλωσσολογία νάν τους δείξη την πλάση τους. Δε μας όμως τώρα επιτρέπεται να χουμε' ακόμη και τόρα τέτοια και χειρότερα ιδανικά ; Γιατί αυτό το βαθμηθόν έκεινοι τουλάχιστο δεν το σφίστηκαν εινε δική

μας εφεύρεση. Κ' επιτρέπεται δσα άλλα τους κατηγορούμε πως είχαν, αυτά τα ίδια να χουμε κέμεις στην κιαπούρα μας ; Τήταν εκείνο που τους έφαγε τότες εκείνου; Δέν ήταν οι καλαμαράδες και το κλογοερίτικο πνεύμα, τα τετρακόσια μοναστήρια γύρω στην πόλη ; Να που η ίδιος η πληγές μας δένουν ακόμη, να δοῦμε ως πότε.

Θέτε κι' απόδειξη τον λεγομένων μου ; Να μία απόδειξη που χωράει έδω (γι' άλλη δε μας φτάνει ο τόπος) απεία και θλιβερά μαζί ; πηγαίνετε κάπου στον έξω έλληνισμό, όπου θέτε και πέστε πως έρχεστε απ' την Αθήνα να δήτε που θα σα; ρωτήσουν, Και τί κάνουν οι καλαμαράδες μας.

Άλλοίμονό μας, άλλοίμονο στην Ελλάδα αν έξακολουθήση η τακτική αυτή που κρατούμε πολύν καιρό ακόμα και δεν ανοίξουμε τα μάτια μας στην αλήθεια και δεν μπορούμε επί τέλους στον ίσιο δρόμο "Ας το ελπίσουμε, μά ας δουλεύουμε κιάλας. Χτύπα, φίλε μου, χτύπα σποιος ; κ' αν είσαι έσ' που μπορείς, και στο σημάδι που πρέπει, γιατί θέμε να ζήσουμε ! Μάλλ' οίτως, αϊ κέν τι φέρος τοίς Έλλησι γένοιο.

Ι. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ

Μετα της συστασε του Λαοκρατικού, άνοιξε τον Στολάιο, τελευταίον έμελλόντα τον τετάρτον θησαυρό, της παροιμίας του Παλάτου του ρονδικού.

Μία παρρησία μου έκρησθή. «Πόσοι παροιμίες και γνομικά δεν γρονθοκοπούνται εκεί μέσα, και εις ην ίδιον έκαστη τελείαν.» «Η τόχη των αρχαίων μένους με τους φρονητικούς, λέγει ο Ένας. «Η τόχη και εις τους νεώτερον, και ο άλλος. Να φοβήσαι και τας ψευδείς άκαθην διαβολάς ; ο Ένας. Καθαρός ούρανός άστραπής δεν φοβήται, ο άλλος. Τι να πιστεύη ; Τι να άποφασίση ; Ευπρός ! Στάτου, μη φανής έπιπόλαιος ! Πίσω ! Τι νάθεται, πάτχαις μαλάκυσιν ; Γενεάται η άκρηβολία έπειτα η άβουλία. Γίνετα έκκρημιάς «Επί τέλους πρέπει να τα/θώ κάπου. Μαρξόμενος δε και διασημότηόμενος πειραματικώς πλέον θα είρω το δικαίον.» «Αλλά οι άνθρωποι είν' οι άποίους άσφαλίσαι μήπως είναι βλαπτικοί και θα κινησιν επίνουτων περιστάματα ; Δι έβει, η τωσφη του βότρου, μήπως είναι γρημικά ύφρα ; οι νόμοι οι κοινωνικοί, οι ήθικοί, οι πολιτικοί, οι γλωσσικ-

κοί, οι εθνικοί... γαυλογικά στρώματα κανένος μακρυνού πλανήτου ;

Και γρονθοκοπούνται τα γνομικά και οι παροιμίες. Σάν λόγοι τεχνικοί ρητόρων που και οι δύο πείθουν, έχουν δικαίον διότι στηρίζονται γερά, ως εις βράχον, εις μίαν αρχήν, μίαν θεμελιώδη ιδέα. Και δεν πέφτουν σάν οι άσθενείς μου άερόλθοι, οι όποιοι όμως πίπτοντες, λέγουν εις ένα άμετρολόγον Ρωμαίον.

«Η πολέμησε αυτήν την βατιν, ήγουν μελέτησε βαθιά. «Η μεταχειρίσου και τα δύο, δηλονότι κάμε μίαν καλήν έκλογήν από την κάθε μίαν ιδέα. «Αλλέως, η αρχαίοι πρόγονοι, δώσατέ μου τον θεϊον εκείνον νόμον της, ο όποιος, με άλλους λόγους, έπαυε από το επαγγελματων τους αυτοσχεδιάζοντας εις τα Έλλήνων σώματα.»

Παροιμίες και πειράματα
Έν Νέκ-Πόλει. Σε χαιρετώ
CONSTANS

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΗΡΩΕΣ

Ένας από τους λίγους και αυτός. Ένας από τοίς έκλεκτούς, τους άδοσιωμένους με φανατισμόν άλλων χρόνων εύγενεστέρων των σημερινών, στην Ύδαν. Ένας από τους μονοκόμμιτους εκείνους ανθρώπους που βαδίζουν πάντοτε μπροστά για να φτάσουν στο τέρμα της πορείας τους, μη δίνοντες μιá πεντάρι για ό,τι γίνεται στα πλάγια τους και μη λογαριάζοντες καθόλου αν στο τέρμα αυτό θα φτάσουν γεροί η κατωκοιμισμένοι από το δρόμο και από την άπογοήτευση

Τον πρωτογενόμενον ένα πρώι σταυ ποιητή Μαλτακίση το σπίτι, στο θαυμάσιο και πανοραμιακόν σπίτι το όποιον έψώνεται στις ύπορειες του Λυκαβιτου' και τ' όποιον λές να είνε φτιασμένο επίτηδες για να κατοικείται από ποιητή.

Μήνας πάει από τότε. Ήτονε μιá κυριακή και ζύγωνε το μεσημέρι. Στο γραφείο μέσα ποίχε τις δυό του πόρτες όρθάνοιχτες, από την μιá άντικρίζαμε τ' Λυκαβιτ' κι' από την άλλη την άντικρινή, η ματιά μας έπλανιότανε στο πανόραμα το πολύχρομο και πανέμορφο της Αττικής—είμαστε οι δυό μας και ο Βουτιεριόνης κι' ένας άλλος φίλος μας, πραχτικός άνθρωπος αυτός, ξεπλωμένος στο κρεϊβάτι και γελώντας με τις κουβέντες μας, τις ά-

κο, τους μύθους του Έλληνικού λαού. Μά όπου οι παρρησίες κίονες είνε κοινάρες έπ' τον ίδιο το λαό σα παρρημια και μαρτυρία με τότε θαυμαστή άπόδητητα και δύναμη εινε περὶ να θέλωμε να τους δώσουμε άλλη τεχνική κοσμή.

Η δημοτική παρρησία εινε όραία να μπαίνει σε ποιητικά και τολύμια, και άλληγορικά. Άκουμα εινε θαυμάσια να χουραμένει η άβιαη σα όράματα σα διηγήματα και η όβια κίονα. Και το κανόν αυτό εύτυχώς άρκαται απ' τους λόγους μας. Μά να παίρνουμε το δημοτικό ποιήμα κι' άπάνου σ' αυτό να χράζουμε άλλο με τα ίδια λόγια εινε πράμα που δεν έχει το λόγο του.

Μάλιστα ο κ. Γρουπάρης στο τέλος του ποιηματός του, καθώς είδαμε, έδωξε και την παρρησία και την καννα ελωδοόλοσ διαμαρτυρία. Γιατί αυτό ; Έδω καταγγρόν τημερα τον ποιητή που ποιεάχα στίχους παίρνουσι απ' το δημοτικό τραγούδι και τους παρουσιάζουσι με δικούς τους και δε θύει άδικακρίνον ποιήμα τό να παίρνειε διαόκληρο ποιήμα απ' να το παρουσιάζει για δικό σου ;

Κι' άκούμα μινα στο ποιήμα αυτό βρισκουμε και δυό ξένους στίχους. Λέν ο κ. Γρουπάρης με τις Νεράιδες :

Κι' έχουν κρινους δάχτυλο
Κι' έχουν ροζοφύλλα για νοχη.

Με τέτοια δάχτυλα και νοχη παρουσιάζει ; κι' ο Ριεντ-Λουις την Αερολίθη του, στο μυθιστόρημά του, που πε-

ριγράφει αρχαία ήθη και το λέει «Aphrodites».

Και παρρηκλώ να μη μου πείτε πως εινε καλή σύμπτωση, γιατί από κάποι άλλα ποιήματά του ο κ. Γρουπάρης φαίνεται πως έχει διαβάσει αρκετά τον Pierre Louys και πρό πάντων τη συλλογή του «Astarte» που εινε γραμμένη άπάνου στη μορφή και την τέχνη των «Trophées» του Έρνστια.

Προχωρώντας στην τέχνη του ο κ. Γρουπάρης γράφει όρασιώτερη ποιήματα και με πιότερες άπαιτήτες. Μά στα ποιήματ' αυτά το ξένο έχει να κάνει περισσότερο. Δε θέλω να πώ, ότι μέσα σ' αυτά βρίτακε κανένος εκείνο που εινε κάτι πιο πολύ απ' τη μίμηση, και σιμόνει σε κάτι άλλο που ήταν έικο βεβαια να πώ τ' όνομά του. Και γι' αυτό έχω διαβάζουμε πολλά απ' τα «Intermédies» θυμόμασε τον Henri de Regnier κ' άκούμα ; μά έχουνται στο νου άναλόγα ποιήματά του.

«Ο «Κισσός» έξερνα και «Τ' άπόβροχο» και ο «Υπνος» και ο «Αίνουτος» εινε ποιήματα, που, έχω τα διαβάζει κανένος, θαρεί πως διαβάζει τελίδες απ' τα «Jeux Rustiques et divins» και τα «Medailles d'Argiles» του Regnier. Οι ύποθεσε, η ετώτερη ψυχή, οι εικόνας, στίχοι διάσπειροι μά; τ' φωνάζουν αυτό.

Άκούμα και τα κομμάτια απ' τα «Intermédies» που έδημοσιεύτηκαν στα «Παναθήναια» τον Ιούνιο του 1901

το ίδιο μας λένε. Στο «θάνατο» βρίτακε ο στίχος :

Ν' άκούει το χείρη, που θα κίονη η κόρη.

Κι' αυτός δεν εινε τίποτε άλλο παρά μεταφραση του στίχου απ' τη «Chryssilla» του Rognier :

J'accoubrai Paliou pleuré par la fontaine.

Και τέτοιοι στίχοι εινε πολλοί ριγμένοι έδω κ' εκεί. Το σπουδαίτερον όμως εινε ότι κ' οι ιδέες των ποιημάτων βρίσκουνται στο Rognier. Ο «Υπνος» και ο «Θάνατος» εινε βγαλμένοι άσκαληρος απ' τον Γάλλο ποιητή. Και ότα στίχοι πολλοί και εικόνας και ιδέες και ύποθεσε εινε παρμένες από ξένους δεν έβρι τί μποεί ο' άπομείνει στον κ. Γρουπάρη, τότε μεγάλο, που να κάνει το έργο του άφο μιás προσοχής, που να ξεπαρναίε τα γλωσσικά σύνορα και τη μετωπιακή φραση. Είδικα η πρωτοτυπία στη σκέψη και οι ιδέες, που να μην τις ειπαν άλλοι, εινε κάτι πολύ σπάνιο σημερα, μά αυτό δεν εινε και λόγος άριστός να μη ζητήμε από έναν ποιητή να λέει γνώριμα πράματα με δικα του δικα λόγια, με δική του ψυχή, και να δείχνει ειλικρινάη στην έργασία του, όταν μάλιστα ο ποιητής αυτός, εινε ο κ. Γρουπάρης που έχει αλγύνα τόσα χαρίσματα.

ΗΡΟΚΛΗΣ Δ. ΠΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
(άκούσούε)

NASCITA DE VENERE

(Paul Verlaine)

Ἡ Ἀφροδίτη ὄρθια στὸ πειὸ ὄμορφο κογχύλι,
Ἄραξε τὴν ὀλόγυμνη, στὸ ἰλόστοιχο ἀκρογάλι,
Μὲ τὰ μαλλιά της κούβουτος ἀπ' τοῦ κορμιοῦ τὰ κάλλη
Μόνο ὄσο γὰ νὰ στέλνονε μὲναι εὐχὲς τὰ χεῖλη.

Παισιεύς Μετρίο: Γ. Θ. ΜΑΥΤΑ

— ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

ΕΓΓΕΙΝΕ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν Συνταγμα-
τικὴν Μοναρχίαν πρὸς τὸ μῆλον πολιτεύμα,
τὸ κατα τύπου Συνταγματικὸν καὶ κατ' οὐσίαν
Μοναρχικόν, τὸ ὅποιον καλεῖ τὸσο ὑποδεικνύεται

Ἔβγαίνε λοιπὸν τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ
σωτήριον αὐτὸ πολιτεύμα — καὶ τὸ περιέργον,
ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ παρηγορὸν εἶνε, ὅτι ἔβγαίνε
συμπράττοντες τοῦ κ. Δεληγιάννη,

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

J. J. BARONIAN

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Δεν εἶχε περῆσαι μιᾷ ὥρᾳ πού ἔνα νέος μπῆκε
στὸ σπίτι τοῦ Ἀμπσαλὸν Ἀγά. Ὁ νέος αὐτός δὲν
ἔμοιαζεν οὔτε μὲ τραπέζι, οὔτε μ' ἐργατικόν
ἔμοιαζε περισσότερο μὲ κάποιον πού δὲν ἔχει τὸ παρό
μοιο του. Φαινότανε ὡς τριᾶντα ἔτη ἡλικίας, μᾶλλον

— Εἶμαι δούλος τῆς Ἐπιτιμότητός Σας, σεβα-

πάρσος ἀκούρατος τῶν Κοινοβουλευτικῶν Ραμ-
παγάδων.

Χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ χωρὶς περιφράσεις
ἄτκοπες, τὸ Ὑπουργεῖο τοῦ κ. Ράλλη εἶνε
Ὑπουργεῖο Μοναρχικόν. Καὶ μόνον
διότι ὁ κ. Ράλλης ἀνέλαβε νὰ παίξῃ τὸν ρό-
λον αὐτὸν, εἶνε ἄξιος τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύ-
νης καὶ ὑπεράξιος νὰ πάρῃ πλήρη ἀφῆσιν τῶν
Ἀντιδυναστικῶν του ἁμαρτιῶν καὶ καμωμάτων.

ἩΜΠΟΡΕΙ νὰ τὸ λένε ὄσο θέλῃ ὁ κ. Δεληγιάν-
νης — ἂν καὶ τόσο ἀγαθόπουλος δὲν μᾶς
φαίνεται — πῶς τὸ Ὑπουργεῖον Ράλλη ἐβγήκε
διὰ λαπαροτομίας ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του. Ἄς
μὲν ἦρσυχος καὶ τὰ σπλάγχνα του τίποτε δὲν
ἔπαθαν.

Τὸ Ὑπουργεῖον ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Μπαρμπά-
να καὶ ἀπὸ μιὰ τέτοια παρὰ σκευασμῆ-
νῃ δολοκρατία, δὲν ἔμπερουσε παρὰ καὶ τέ-
τοιο Ὑπουργεῖο νὰ βγῆ.

Ἄν ἡ ἐξέγερσις ἦτο φυσικὴ, αὐτομάτος,
τὸ Ὑπουργεῖον θὰ ἦταν Δημοκρατικόν. Ἐπειδὴ
ὁμοῦς ἡ ἐξέγερσις ἦταν παρασκευασμένη, ὅχι
χάριν τῆς Στυφίδος, ἀλλὰ χάριν Μερίδος τοῦ
κ. Δεληγιάννη, τὸ Ὑπουργεῖον εἶνε Μοναρχι-
κόν, γαρνισμένον μὲ δούλους τοῦ Συνταγματι-
κοῦς μεζέδες.

ΚΑΙ ἡ ὑποδείξις:
Ὁ Βασιλεὺς ἐχειροτονῆσε τὸν κ. Ράλλη
Πρωθυπουργόν, ὅχι στὴν ἐποχὴ τοῦ ὁ κ. Ρά-
λλης εἶχε πέντε δεκά ὀπαδοὺς στὴν Βουλὴν, ἀλλὰ
στὴν ἐποχὴ πού καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔμπερουσε νὰ δ-
νομασθῆ Ράλλικος, ἀφοῦ ἦσαν ὀηλωμένοι στὸ
Δεληγιαννικὸν κομμα.

Τὸν ἔκανε λοιπὸν Πρωθυπουργόν. Τὸν ἄφησε
νὰ πάρῃ καὶ δυὸ Ὑπουργοὺς ἀπὸ τὸ Σπίτι τῆς
ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου. Ἔβαλε καὶ τὸν Θεοτόκη
νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Εἶπε καὶ στὸ Ζαΐμη νὰ
κλείσῃ τὰ μάτια του.

Καὶ ψηφίζονται ἐκεῖνα πού θέλει ὁ Βασι-
λεὺς νὰ ψηφισθοῦν. Καὶ γίνονται ἐκεῖνα πού θέ-
λει ὁ Βασιλεὺς νὰ γίνου. Καὶ λέγονται
ἀκόμη, ἐκεῖνα πού θέλει ὁ Βασιλεὺς νὰ λέ-
γουνται.

στὲ κύριε, ἐφώναξεν ὁ νέος, ἄμα μπῆκε καὶ τὸν ζώ-
γασεν ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγά.

— Τί τρέχει, τί μὲ θέλετε; ρώτησεν ὁ Ἀγάς
τρομαγμένος.

— Μεγαλόψυχε κύριε, ἔλαβα τὸν ἐρχομό σας καὶ
ἔτρεξα νὰρθῶ ἐδῶ καὶ νὰ καταθέσω στὰ πόδια σας
τὴ διαθεσίμως τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ μου.

— Στὰ πόδια μου; Καλὰ, βάλε τα ἐκεῖ, εἶπεν
ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, νομίζοντας πῶς τοῦσπερε παν-
τούρλε.

— Εὐχαριστῶ, σεβάστε κύριε! εἶπεν ὁ νέος βγά-
ζοντας τὸ φέσι του καὶ ἀναβάνοντας σ' ἕνα τρα-
πέζι στὰ ἄθρονα ὀρόθιο εἰ.

Ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς καταστασιασμένος μπρὸς
σὲ τέτοιο θέαμα, ἦταν ἀνυπόμονος νὰ μάθει τί θῆ-
κανεν ὁ κύριος αὐτός ἀπάνου στὸ τραπέζι.

Ὁ νέος ἐβγάλεν ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα χαρτί
καὶ στηλώνοντας τὸ βλέμμα του ἀπάνου στὸν Ἀγά,
ἐφώναξε μ' ὄλη τὴ δύναμή του.

— Κυρίες, κύριοι!

Ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, φοβισμένος ἀπ' τὴν τρο-
μερὴν αὐτὴν φωνή, ἀναβάνιστηκε δυὸ μέτρα ὑπὸ
τὸ κοσμά του καὶ μὴν ἔμπερουσε πιά νὰ κρηθθῆ,
ἐφώναξε.

— Ποῖός εἶνε αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Ὅταν κανένας

Καὶ ἡ Βουλὴ ἐτραβήχτηκε, ὄπως καὶ τῆς
ἄξιζε, στὸ ἀριστερό. Καὶ ὁ Προδπολογισμὸς
πέρνεται σὰν ὄνειρο, σὲ μιὰ νυχτιὰ καλοκαι-
ρινή. Καὶ ἡ Α. Μ. ἄρχισε ὅχι μόνον νὰ ἀρχῇ
τυπικῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ κυβερνᾷ κατ' οὐσίαν
τὴν Ἑλλάδα.

ΕἶΤΙ ἔπρεπε νὰ γενῆ καὶ ἔτσι ἔγεινε.
Ἦταν πιά καιρὸς.

Τὸ κακὸν εἶχε φτάει στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ
Συναλλαγὴ καὶ μέσα στὴν Βουλὴ, καὶ ἔξω ἀπ'
αὐτὴν, ἔχει λυστάξει κυριολεκτικῶς. Ἡ πλειο-
ψηφία τῆς Βουλῆς—ἡ ἀντιπροσωπεύουσα ὀθ-
θεν τὸ φρονήμα τοῦ ἔθνους—εἶχε καταυτῆσαι
ἔρμαιον τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ μπε-
χλιδάτη. Τὰ Ὑπουργεῖα ἔπαψαν πιά νὰ ἐκ-
πορεύονται ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ ἀρχί-
σαν νὰ ξεφυτρώνουν σὰν μανιτάρια, ποτε ἀπὸ
τὸ Πανεπιστήμιο, ποτε ἀπὸ τὰ ὀθηαῖκά γυμ-
νάσια καὶ τελευταῖα καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐπιστημιακοῦ
τ' ἀλῶνιο. Ὅλη δὲ ἡ σωφρονεῖσα μερίδα τῶν
Ρωμιῶν, ἄρχισε νὰ ἀναζητᾷ μέρα μετῆμέρι μὲ
τὸ φανάρι ἀναμμένο, ὅχι πιά ἄνθρωπο, γιατί
τέτοιο πρᾶγμα δὲν βρίσκειται ἐδῶ, ἀλλὰ κά-
ποια σκιά πού καλεῖται Νόμος καὶ κάποιον φάν-
τασμα πού ἔθνος δουμάζειται.

Στὴν ἀναμυροπούλ' αὐτῇ—κάπως ἐπιει-
κῆς δὲν εἶνε ὁ χαρακτήρισμός αὐτός; — κάποιον
σοβρὸν καὶ κάποιον τολμηρὸν ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Καὶ ἔγεινε. Καὶ μάλιστα μὲ μεγάλη τέχνη
καὶ μὲ περισσὴ τσαχπινιά.

Μὲ τίς ὑγειᾶς σας, κ. Δεληγιάννη! Αὐτὸ
πού γίνεται σήμερα εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς
τὴν πολιτικὴν ἀναμόρφωσιν καὶ τὸ πρῶτο πεί-
ραμα, τὸ ὅποιον τόσον ἐπέτυχεν, ὥστε θὰ δώσῃ
θάρρος στοὺς Πειραματιστὰς νὰ προβοῦν σιγὰ
σιγὰ καὶ σ' ἄλλα γενναϊότερα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

πολλὸς παύσεν ἀπ' τὸ φρονοκομεῖο ἢ κανένας
ζουρλὸς πού πρέπει νὰ τὸν πᾶνε σ' αὐτό.

— Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ τὸ σκοτάδι πολέμουσε
μὲ τὸ φῶς, ἡ ἀμάθεια μὲ τὴ γνώση, τὸ παρελθόν
μὲ τὸ μέλλον, ἡ προστακτικὴ μὲ τὸν ἀόριστον, τὸ
κρέας μὲ τὰ λάχανα, μὰ τώρα ὁ καιρὸς αὐτός πέ-
ρασε, τὰ πρᾶγματα ἐκεῖνα ἀνήκουν στὸ παρελθόν
καὶ ἐμεῖς ἀνήκουμε στὸ μέλλον. Ἦταν τὸ σκοτάδι
καὶ ἐμεῖς εἴμασταν τὸ φῶς ἦταν ἀγράμματα, ἐμεῖς
σοφοί ἦταν ἡ φωτιά, ἐμεῖς τὸ νερό ἦταν τὸ κρέας,
ἐμεῖς τὰ λάχανα ἦταν τ' ἀγγούρια, ἐμεῖς τὰ
μῆλα ἦταν τ' ἀγκάθια, ἐμεῖς τὰ ρόδια.

Πέρασαν, πέρασαν οἱ αἰῶνες αὐτοί, πού ἡ ἀνθρω-
πότητα κουνιότανε στὴν κοῖνα τῆς ἀμαθείας...

— Τί σὰς ἐπικέσεν, ἀδελφὲ μου; δὲ σὰς ἔκανεν
τίποτε, τί θέλετε ἀπὸ μένα; Παγαίνετε νὰν τὰ
πῆτε τὰ πρᾶμα αὐτὰ σ' ἐκεῖνον πού σὰς ἔκανε νὰ
θυμώσεται.

— Καί, ἡ ἀνθρωπότης καὶ βασανίζοτανε, βρίζο-
τανε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν σαλκῶν καὶ δὲν ἔξερε σὲ
ποιὸν νὰ καταφύγῃ, σὲ ποιὸν νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Δίκαιε Θεέ, δίκαιε Θεέ! ἔλεγε μονᾶχος του,
ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, νὰ δουλιέ; Τώρα μπορῶ νὰ
τὸν κατεδάσω ἀπ' τὸ τραπέζι, μὰ φοβᾶμαι μὴ
βγάλῃ κανένα κομπόσοι ἀπ' τὴ τσέπη του καὶ

ΣΟΦ - ΔΕ - ΣΑΡΤΡΕ

'Από τὰ «Feuillets» τοῦ Ζᾶν Μωρίς.
 Τὸ φῶς μὲς' εἰς τὴν ἀσπὴ τὴν χλωμόλευκην φωλιάζει.
 Ἡ πίπασον μὲ τὸν καλὸν καπνὸν μέου εἰς τὴν τσέπη
 αὐ εἶνε.
 Πέρον τὸν δρόμον καὶ πῆγαινε σὴν δουλιὰ σου.
 Προπάτα, βιάδιζε πλάγι εἰς τοὺς φράχτες μὲ τίς που-
 λοισίμπιτες ρώγες.
 Ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτον τοῦ χωριοῦ, χτίπα τὸ ἀπὸ
 ἄγρια ἀκραινὰ θυβδί σου.
 Ἄκου τίς φωνές, ποῦ βγαίνει μὲς' ἀπ' τὴν σούστα
 του, ὁ ἔμπορος ποῦ ἀγορεύει κουνελοδέσματα.
 Τὸ λεγόν τοῦ ξυνοιστῆ τρομολάμπει κρημασμένον
 εἰς τὴν πύρτα.
 Ἄς πᾶμε! Μιὰ σαπουνίδα, μιὰ ξυνοιστὴν ἀλύγγορα
 εἰς τίς παρειὰς καὶ τὸ ξύδισμα τελειώνει.
 Τοῖχοι, πρόσωφες γωμάτες ἀπὸ σχοιμάδες, ἀλλοῦ-
 λες ἀλλές. Ἡ κοπριά, οἱ δογίθες. Ὁ δρομίσκος, τὸ
 ρυακάκι τοῦ πλεισταριῦ.
 Σειρὸς ἀπὸ ἀχλαδιές, τὰ ψηλά χορτίζια, οἱ μηλιές.
 Ἐνα πηγίδα, ἕνα γαδουράκι.
 Ὁ δρόμος βγαίνει μέσα εἰς τὸν κάμπο ποῦ τ' ἀμπέ-
 λι ἀπλώνονται πικλοτερά εἰς τίς ἄγρες τῶν πλαγιῶν
 Ὁ ἥλιος βασιλεύει.
 Κ' ἐκεῖ κάτον ὁ ἀμπειουργὸς τὸ βῆμα του ταχύνει.

Μετάφρ. ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

**Δεκαπενθέμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλ-
 τεχνικὸν περιοδικὸν**
ἑβδομαδίου Γ. ΛΕΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνολ. ἐτιμολογία	Δρ. 10	Κ	Εἰς τὴν «Κριτικὴν»
» ἐξέμνητος »	6	Ρ	συνεργάζονται οἱ καλ-
» τριμηνος »	4	Ι	λίτεροι λόγοι καὶ ἐπι-
		Τ	στήμονες, ἰδιόμοι μας καὶ
		Ι	ἴδιοι.
		Κ	
διὰ τὸ ἐξωτερικόν		Η	διὰ πᾶσαν αἰτίαν:
Συνδρομητικὴ φρ. χρ.	10		ἀποδοτικότητος ὅταν
» ἐξέμνητος »	6		ἴσως.

**Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν
 μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν**

μοῦ ρίξει, γιατί φαίνεται πολύ θυμωμένος.
 — Ὁμοίως, ἐξακολούθησεν ὁ ρήτορας, ὅταν ἡ
 ἐπιστήμη ἔθε κοινήσας τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὸ
 φῶς κινεῖται τὸ μέσον, ὅπως τὸ μέλλον κινήσας
 τὸ παρελθόν· τότε, ὦ! τότε... ναι, τότε, ναι,
 τότε, ἡ ἀλήθεια τότε ἐνοιώσασαν ὅτι οἱ λέξεις ἀνθρω-
 πότητα φιλῆ, δὲν ἐφείστανται γιὰ νὰ παραγομι-
 σουν τὸ ἄξιον, πρὸς ἕνα λέξεις προωρισμένες νὰ
 χαρακτηροῦν τὰ σιδερένια γράμματα καὶ ποῦ νὰ μὴ
 σβύνουν ποτε, στὴν πνεύμα, στὴν καρδιά καὶ στὴν
 ψυχὴν ὅσον τοῦ κόσμου.
 — Φίλε μου, σὲ παρακαλῶ, κτεῖβα καὶ τότες
 μου λέε τὸν πόνον σου.
 Ὁ ρήτορας, ὀρθῶς, ἔστρεψε σὲ τέτοιο σημεῖον ποῦ
 εἰς Ἀμπσαλὸν Ἄγας φροβότανε μὴν πέσει ἡ λάμπα·
 τότες, μὴν ἠμπερῶνται νὰ κρητηθεῖ περισσότερο, φῶ-
 νηξε κατῆμυτρα τοῦ ρήτορα·
 — Κατέβα λοιπόν ἀπο κεῖ.
 — Σὰς παρακαλῶ, μὴ μ' ἀποκρίνετε.
 — Κατέβα ἢ ἄλλιως...
 — Μὴν πληγώνετε τὴν καρδιά μου, ποῦ χτυ-
 πᾶει γιὰ τὸ ἔθνος μου.
 — Γιὰ ὅ,τι ἔχεις νὰ πεῖς, ἔλα κοντὰ μου· κά-
 θησε ὅπως ὄλος ὁ κόσμος καὶ λέγε. Τί θὰ πεῖ αὐτό
 ἄνεθεῖς ἐκεῖ ἀπάνου;

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 & ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΕΥΤΥΧΗΜΑ

ποῦ ὁ κ. Μιστριώτης εἶνε Δελνηγιανικός καὶ
 ποῦ τὸ Ὑπουργεῖον Πάλλη εἶνε βγαλμένο
 ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Δελνηγιανικοῦ κόμματος
 τὰ ἱερά. Ἀλλοιώτικα ἢ πρὸς παρίστασιν
 ἀρχαίων δραμάτων ἔταιρία θὰ πῆγαινε περί-
 πατο καὶ θὰ χανότανε ἔτσι μιὰ μοναδικὴ εὐ-
 καιρία στὸ σοφὸ καθηγητὴ νάπαγγεῖλη ἀπὸ
 τὸ θεωρεῖν τοῦ Δημ. Θεάτρου τοὺς μοναδι-
 κοὺς ἐκείνους λόγους, τοὺς ἀνυμνοῦντας τὸ
 τραγικὸν δαιμόνιον τοῦ Ἐδριπίου συντροφευ-
 μένο μὲ τὸ μουσικὸ τίλαντο τοῦ κ. Σπινέλη
 καὶ τὴν ἔθνοσωτήριον δράσι τοῦ ἐκ Λαγκα-
 δίων πολιτευτοῦ.

Τρεῖς χιλιάδες τὸν χρόνο ἔδωσε τὸ Ὑ-
 πουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ πέντε χιλιάδες
 ἡ Βουλὴ μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ θυλικοὺς
 Παπαγάλλους τῶν κκ. Μιστριώτη καὶ Σι-
 γάλα. Ὁ κ. Κουντουριώτης ἐχαρακτήρισε,
 καὶ πολὺ δικαίως, ὡς πολυτέλεια τὴν ἐπι-
 χορήγησι αὐτῆ, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐφί-
 νηκε πῶς παραδέχεται τὸν χαρακτηρισμὸν
 αὐτὸν, τὸ νηκίγιον τῆς Ἐταιρίας κτλ. ἦταν
 σχεδὸν βέβαιον, ὅταν σικῶνεται ὁ νεφιληγε-
 ρέτης Κρονίων—ὁ Κορδονίων, παρ' ὀλίγον νὰ
 γροῖσσομε—ἀργισμένως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ
 ἀπαιτεῖ νὰ περιῖσι τὸ κονδύλι.

Καὶ τὸ κονδύλι περνᾶει καὶ ἡ ἔταιρία
 σώζεται καὶ ὁ κ. Μιστριώτης ἐτοιμάζει ἀπὸ
 τόρα τὸν καινούργιον πανηγυρικόν, ποῦ εἰς
 πρώταν εὐκαιρία θὰπαγγεῖλη.

Ἄν ὁ κ. Μιστριώτης δὲν ἦταν Δελνηγια-
 νικός, ...— Ἀλλά, σταθῆτε! Ἡ γεννησιδωρία
 αὐτῆ τοῦ κ. Δελνηγιαννη, — γεννησιδωρία μὲ
 ξένους παρῖδες πάντοτε — ἀντὶ νὰ μᾶς ἀ-
 πελπίζη, τούναντίον μᾶς ἐνθαρρύνει καὶ μᾶς
 διδάσκει πολὺ. Καὶ πρῶτα πρῶτα μᾶς διδάσκει
 ὅτι ἐκεῖνος ποῦ ἐργάζεται γιὰ μιὰ ἰδέα—εἴτε
 ἴσια εἴτε στραβὴ εἶν' αὐτῆ—πρέπει νάνικήρ-
 σ' ἕνα πολιτικὸν κόμμα, καὶ μὲ Μιστριώτικο

φανατισμὸν μάλιστα, γιὰ νάποχτήσῃ τοὺς
 πανίσχυρους προστάτες οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ δώ-
 σουν τὰ μέσα νὰ ἰδῆ τὴν ἰδέα του ἐπιτυγ-
 χάνουσα.

Δὲν ἠξεύρομεν ἂν ὀφθαῖ τίποτε κα' ἂν
 ἐξυπηρετῆ κανένας σκοπὸς, εἴτε φιλολογικόν,
 εἴτ' ἔθνικόν, ἢ παρίστασις ἀρχαίων δραμά-
 των, ὅπως τοῦλάχιστον γίνεται. Ἡξεύρομεν
 μόνον ὅτι ἡ ἔταιρία αὐτῆ ὑποστηρίζεται γεν-
 ναιδιότατα ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ἐνῶ τόσες ἄλ-
 λες ἔταιρίες καὶ τόσες ἄλλες ἐπιχειρήσεις
 ἔθνικώτερες ἀκόμη, περιφρονοῦνται σκαιό-
 τата ἀπ' αὐτὴν, καὶ ἠξεύρομεν ὅτι ἂν βρεθῆ
 μεθαίτιον κανένας ἄλλος ὑπέρομηχος κάποιος
 ἄλλης σοβαρωτέρας κ' ἔθνικώτερας ἰδέας,
 ὁ ὁποῖος νὰ ἐξιμηῆ τὸν κ. Δελνηγιαννη καὶ
 νὰ γράφῃ ἀρθρον στὴν «Πρωτῖαν» ὑπερ αὐ-
 τοῦ—μυμοῖμενος τὸν σοφὸν καθηγητὴν— θὰ
 εὐτυχίσῃ καὶ αὐτὸς νὰ ἰδῆ τὴν ἰδέα του
 ὑποστηριζομένην εἰς τὴν Βουλὴν, εἰ σὴ γο-
 μένῳι τοῦ πατριωτικωτάτου ἀνδρὸς τῆς
 Καρκαλοῦς, ἀναλαμβάνουσαν αὐτὴν ὑπὸ τὴν
 προστασίαν της.

ΤΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

εἶχε σθεσθῆ ἀπὸ χρόνιζ — τὸ πνεῦμα τὸ διαλεχτό
 ποῦ ἐσκορποῦτε τόση ζωὴ τραγῶν του, ποῦ εὐ-
 μορφα τραγοῦδια μᾶς ἐχάρισε, ποῦ μᾶς ἔκανε τόσες
 φορές νὰ γελάσομε καὶ νὰ συγκινηθῶμε καὶ νὰ
 ἐνθουσιασθῶμε καὶ νὰ τὸ θαυμάσομε.

Καὶ εἶχε μείνει τὸ σῶμα — σὰν μιὰ ἐστία ποῦ
 στεκότανε ὀλόθρη μπροστὰ μαρμόνον γιὰ νὰ μᾶς θυ-
 μίζῃ πῶς μιὰ φορὰ ἐλαμποκοποῦσε ἀπὸ τὴ φωτιὰ
 καὶ ἐφωτιζε καὶ ἐθερμαίνε.

Καὶ ἡ ἐστία σφιδάσθηκε καὶ ἀπὸ κατὰ γῆ, με-
 τον καιρὸ.

Ὁ καλῶμενος ὁ Γιάννης ὁ Καμπόρογλου! Ποῦνε
 τὰ γλυκολαλα ποῦλια καὶ ποῦνε οἱ γερμένες ἱτιάς
 ποῦ θὰ μοιροῦ γάτσον γιὰ τὸ χαρὸν του;

ΔΕΝ ΑΠΟΡΟΥΜΕ

καθόλου διότι μιὰ πρότασις τοῦ βουλευτοῦ Λευκάδος
 κ. Σαληροῦ, κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις τῆς
 Βουλῆς, περὶ τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους ἐπέπρασε
 καθολοκληρικὴν ἀπαρτήρησι.

Ὁ κ. Σαληρὸς εἶπε ὅτι γιὰ νὰ λυθῆ τὸ πολυ-
 θρόνητο ζήτημα τῶν φυλακῶν καὶ γιὰ νάποχτήσομε
 φυλακὰς τῆς ἀνθρωπιάς, καὶ ὅχι τρώγεις καὶ ἀκαδη-

— Σὰς παρακαλῶ, ἀφίστε με νὰ τελειώσω.
 Ἄχ! δὲν ξέρετε πόσο συγκινοῦμαι ἀμα διαβάξω
 ἕνα λόγο.
 — Κατέβα!
 Ὁ ρήτορας καταβῆκεν ἀπ' τὸ βῆμα καὶ κάθη-
 ται σὲ μιὰ καρέκλα.
 — Τώρα πές μου τί θέλεις, εἶπεν ὁ Ἀμπσαλὸν
 Ἄγας θυμωμένος.
 — Σὰς παρακαλῶ, μὴν στενοχωριέστε.
 — Ὅ,τι θέλεις λέγε το γλήγορα, ἀμέσως.
 — Μὴ θυμόνεται μαζῆ μου· σὰς φιλῶ τὰ πόδια·
 βαριέστησα καὶ τώρα νὰ ἀρχίζω νὰ κλαίω.
 — Καὶ γιὰτί νὰ κλαίς, παιδί μου;
 — Ὁ δούλος σας θέλει νὰ δουλέψῃ τὸ ἔθνος
 του μὲ τὴ φιλολογία, μὰ τὸ ἔθνος αὐτὸ εἶνε πολὺ
 ἀχάριστον σπουδολόγους.
 — Καὶ τί φταίω σ' αὐτό;
 — Δὲ φταίτε καθόλου, καὶ ἴσως μάλιστα νάχετε
 δίκιο. Ἔχω ποιήματα καὶ θαυμάσια κομμάτια, σε-
 λίδες ὑπέροχες ποῦ μέσα εἰς αὐτὰς ἡ φαντασία, ἡ
 παραφορὰ, ὁ ἐνθουσιασμὸς, ἡ φωτιὰ καὶ ἡ φλόγη
 κατακυλοῦν θριαμβευτικὰ!...
 — Καλὰ, καὶ πρέπει νὰ κλαίς γι' αὐτό;
 — Τὸ ἔθνος μᾶς δὲν ξέρει τὴν ἀξία τους· τὰ

θαρρεῖ παιδικάκινα πράγματα καὶ κατηγορεῖ τὸν ἐγ-
 γραφέα τους γιὰτί δὲν ἔχει νὰ φέει.
 — Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω γι' αὐτό;
 — Σὰς παρακαλῶ, φερθεῖτε μαζῆ μου μὲ τὸ ἴδιον.
 — Τί νὰ σοῦ κάνω τὸ λοιπόν;
 — Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νά.....
 — Τί; λέγε το γλήγορα!
 — Γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴ φωνάζετε.
 Ἀρχίζω ἀμέσως πάλι νὰ κλαίω.
 Κι' ὁ ποιητὴς ξαναρχίζει τὰ δάκρυα.
 — Θεέ μου, δός μου ὑπομονή, λέει ὁ Ἀμπσα-
 λὸν Ἄγας ἀπὸ μέσα του.
 — Ἢ αἰτησί μου ἀποβλέπει σὲ τούτο: Ἦθελα
 νὰ τυπώσω τὸ λόγο, ποῦ σὰς ἐδιδάξα....
 — Πῆγαινε νὰ τὸν τυπώσῃς; τί σ' ἐμποδίζει;
 — Ἦθελα νὰ παρακαλέσω τὴν ἰντιμιότητά
 Σας νὰ πλερώσῃ τὰ τυπωτικά.
 — Γιατί; γιὰ ποιὰ κίττια νὰ δώσω ἐγὼ λεφτὰ,
 γιὰ νὰ τυπωθῆ ὁ λόγος σου; Ἀκούστηκε ποτέ; νὰ
 λένε, πῶς κάποιος τυπώσεν ἕνα βιβλίον γιὰ λογα-
 ρισμὸν του καὶ πῶς τὰ ἔξοδα πλερωθῆσαν ἀπὸ τὸν
 Ἀμπσαλὸν Ἄγας;
 — Σὰς παρακαλῶ, ἡ καρδιά μου εἶνε τόσο
 πλεγωμένη μὴν τῆς δίνεται καινούργια πληγή.

μίες τής φυλοτότητας και τής διαφθοράς, όπως έχουμε σήμερα, οί φυλακές πρέπει να χιτισθουνε ολες σ' ένα έρημονήσι και οί φυλακισμένοι να υποχρεώνονται να δουλεύουν. γιά να μή τους μένη καιρός να μαχαίρωνονται και να τελειοποιούνται, διά τής εν χρήσει άλληλοδιδασκατικής μεθόδου στή έγκληση.

Κανέναν δέν έπρόσεξε τος ερώτητα λόγιος τού κ. Σκληρού. Και δέν έπορευσε καθόλου. Μήπως θά έπρόσεχε κανέναν και στά λόγια άλλου βουλευτού, έ οποίος, κατά μήμησι τού κ. Σκληρού, θά έπρότεινε να καταργηθούν τα μοναστήρια και να υποχρεωθούν, οί τελειοποιούντες μοναχοί και να δουλεύουν δεκα ώρες τήν ημέρα γιά να καρδίσουν τό ψωμί τους και τήν Ικσιλείαν τών Ούρανών;

ΜΠΡΑΒΟ

στην Ακρόπολι τού κατόρθου να βρη και σε οτιδήποτε επιτυχηστίως, φιλοδοξούμενος, έμ πνεύματός, τον καταλληλότερο τίτλο ο οποίος τευγίζει σήμερι στον κ. Δηλιγιάννη.

Αρχηγόν τής Αντιπολιτευτικής δέν μπορούσε να τον πη. Αφού αρχηγός είνε ο κ. Θεοτόκης ο οποίος έχει τήν πλειοψηφίαν. Ούτε πάλιν αρχηγόν τής μειζουσι, όπως άλλως, αφού άλλος έχει τήν μειζουσι.

Νά τον πη αρχηγόν τής ελάσσουσι, δέν έπληγαινε. Ήταν έντροπή. Νά τον πη πρόεδρο δέν μπορούσε, αφού τή προεδριάντι του τήν έπρε ο κ. Ράλλης, άνοήτως τή απλήγει του.

Ήδε φημι τήν λοιπόν πώ τήν είνε γιά να τηρηθών δά τα προνήματα τού σεβασμού και γιά να μιν απομακρυνθών και επί τήν αλύθει.

Τόν είνε : ΜΠΡΕΤΗΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ και ή άνομισία αυτή, ή οποία δίνει στον κ. Δηλιγιάννη δικαιομίτια ασέλιγαι ή κηδεμόνα επί τού Υπουργείου, είνε τιμητικότατος τίτλος, άστυχώς άνω άνω χροτοφυλακίου, σάν να λέμε τίτλος έπιτίμιου Προδουπουργού.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Πόσους κ' είνε υποψήφιου Δηλιγιάννη άνάταλι στο Πειραιά κ' είνε φιλοδοξούμενος νέου άδρος πρόγραμμα.

Ακούστε μιά περιγραφή του και κρίνετε :

Από χαρκατήρος και παραδόσεις θεωρών καθήκον μου να έρωσθών κήρη όπερ τής προσφιλοσι ήμιν πό-

— Γιατί να τήν πληρώσω; Φεύγα, έγινες άλθρινή κική πληγή.

— Ξέρετε πόσο σκληρό είνε γιά έναν ποιητή ν' άκούω τέτοια λόγια;

— Δέν τή ξέρω και δε θέλω νάν τή μάθω.

— Ή καρδιά ενός ποιητή είνε πολύ τρυφερή κ' ένα; άπλος λόγος τήν πληγόνει. Γιά τή θέμα αυτό έγραψα ένα ποίημα, πού θά σάς τή άπαργείλω προσέξετε.

— Δέν έχω καιρό ν' άκούω ποιήματα.

— Σας παρακαλώ, μήν κακολογείτε τή ποιήμα μου. Γιά τή ποιήμα πού δε θέλετε ν' άκούστε, εγώ έργάστηκα δύο μήνες, κ' όταν άκούω να τή βρίζουν, πληγόνεται ή φιλοτιμία μου. Σας θερμοπαρκαλώ, κρίστε με νάν τή διαβάσω μιά φορά!

— Δέν ήρθα εδώ γιά ν' άκούσω ποιήματα!

— Καλά! Έχω γράψει μιά τραγωδία. Άς δώμε αυτή.

— Δέν θέλω, πεινάω πάω να γιοματίσω.

— Πολύ καλά, άνω ένα λόγο γιά τή δειπνο.

— Δέν έχω καιρό να τόν άκούσω.

— Σας παρακαλώ, μήν τόν ξαναπείτε αυτόν τήν λόγο, δέν είνε τίποτε πού προσβλητικό γιά ένα συγγραφέα πού φανερώνει τήν έπιθυμία να διαβάσει ένα άπ' τή έργα του. Σας παρακαλώ,

λεως, ύπόσχομαι ύμιν, εάν με τήν τήν δια τής έμπιστοσύνης σας, ότι διηνεκής μέριμνά μου θέλει είσθαι ή προστασία τών συμφερόντων τού Δήμου, ή άνακούφισις τής έργατικής τάξεως...» κτλ.

Από τούς νέους ανθρώπους περιμένωμεν όλοι, αν όχι νέα πάντοτε πράγματα, να τούλάχιστον προγράμματα.

Έν τούτοις ή κ. Π. Δαμαλάς, ή νέος και υπό έποψιν ήλικίας και υπό έποψιν έκλογικής φιλοδοξίας άνθρωπος, μιά επανλαμβάνει στην πρώτη έπίσημη εμφάνισι του τής στερεότητας και ξεθωριασμένες υποσχέσεις, με τή ίδια λόγια τών εύκλειον προκήρυχων του.

Ο κ. Δαμαλάς είνε και Γεν. Αντιπρόσωπος τών καταπολιών τού Πειραιά. Δέν έπιχειρει λοιπόν μίαν άπό τής περιφημίας ρεκλάμης τών καταπολιών του, να τής αλλήξη λίγο τή νόημα, και να μάς τήν παρουσιάση ως πρόγραμμα του; Τόν διαβεβαιούμε πώς θα προξενούσε άγαθωτάτη έντύπωσι, ενώ στή πρόγραμμα πού έδημοσίεψε λίγος έπρόσεξαν, κ' αυτό χωρίς να ένθουσιάζουν καθόλου.

ΕΥΤΥΧΩΣ

δέν διατρέχει κανένα κίνδυνον ή πρόεδρος τού Έλληνομουσίου κ. κ. Καζάκης; άπό τούς έγθρους τής πατριδας, όπως τή έφοβήθησαν πολλοί, όταν έμαθον πώς τού έστειλε γράμμα άπειλητικό ή πρόεδρος τού Βουλγαρικού Κοιτάτου κ. Μιχαηλόρακη.

Τή γράμμα αυτό έδημοσιεύθηκε. Διακινείται δε άπο τήν μιά άκρη ως τήν άλλη άπό τόσο ραμφροισμώ, ώστε πάσι να πιστέψη κανέναν, ότι δέν τή έστειλε ή Μιχαηλόρακη στον Καζάκη, άλλ' ή δεύτερος στον πρώτον.

Τή διάβολο! Ήμεις έπιστεύαμε πώς οί άνθρωποι τού Βουλγαρικού κοιτάτου σκοτώνουν! Άπό τή γράμμα όμως τού προέδρου τού έπεισθήκαμε πώς κ' αυτό, σάν κ' έμεις, μόνον λόγια είνε και τίποτ' άλλο.

Δύο λόγια τώρα και γιά τή ταξίδι τού κ. Προέδρου τού Έλληνομουσίου: Ου περιέλη, λένε, τήν Τουρκία, τήν Ρωσία και δέν ήξέρουμε και ποιά άλλα μέρη, γιά να ήδρώση προκοπήματα και προκορεία τού Συλλόγου του. Τή ταξίδι τού κ. Προέδρου είν' έθνικώτατος. Κανένας δέν τή λανείται. Και μάλιστα όταν γίνεται καλοκαίρι κ' όταν τή ταξίδι τού Συλλόγου πληρώση τή έξοδα.

ΠΡΟΚΛΑΟΥΜΕ

τήν προσοχή τών άναγνώστων μας επί τού άρθρου τής δ. Αρδαφνούσας, τή όποσον εις άλλην σελίδα δημοσιεύομεν σήμερα. Είνε άρθρον ύψιστου κοινωνικού ενδιαφέροντος, τή όποσον θά εύχόμεθα να μελετήσουν όχι μόνον οι

έντιμότατε κύριε, να φέρνεστε με γλώσσα στους συγγραφείς.

— Θέλετε λοιπόν να σέ βάνω άπάνου άπ' τή κεφάλι μου;

— Σας παρακαλώ, μήν με κοροιδεύετε; γιατί θά με βάνετε άπάνου άπ' τή κεφάλι σας;

— Γι θέλετε λοιπόν να κάνω; πρέπει να δίνω τή πορτοφύλι μου γιά να τήνω καλά με τούς συγγραφείς;

— Όχι, πληρώστε μόνον τή τυποτική τού λόγου μου.

— Πόσες λίρες σου χρειάζονται;

— Τέσσερες λίρες με φτάνουν, δέν είνε τίποτες. Θά είστε ή Μαικήνας μου κ' εγώ θά βάλω τ' άνομά σας σ' ένα ποιήμα στην πρώτη σελίδα τού βιβλίου μου.

— Όταν τή βάλεις στην πρώτη σελίδα;

— Ναί.

— Γιατί;

— Γιά να μάθει όλος ή κόσμος, ότι τή βιβλίου αυτό τυπώθηκε μ' έξοδά σας.

— Πολύ καλά, είνε ή Άμπαλόν Άγας, και βγάνοντας άπ' τή τσέπη του τέσσερες λίρες τίς έδωσε στο συγγραφέα, πού έφευγε κάνοντας πολλούς χαιρετισμούς.

γονείς, αλλά και οί παιδαγωγοί μας, γιά να πεισθούν ότι πρέπει όλοι εκ συμφώνου να συνεργασθούν γιά να σταματήσουν στην αρχή του ένα κακό, τή όποσον, αν προχωρήση, δέν θά συντελέση βεβαίως καθόλου στην ήθικοποίησι τής κοινωνίας μας.

Μεγάλη έκδούλευσι προσφέρει σήμερα με τή άποκαλυπτικώτατον άρθρον μας στην κοινωνία ή συνεργάτις μας. Και κομψώνομεν γιά αυτήν όχι μόνον διότι τήσιν κοινωνικά θέματα διαλέγει και τήσιν ώμορφον τή πραγματεύεται, αλλά και διότι, κόρη αυτή και δή γράφουσα, κατορθώνει να πορευθή τήν ξεθωριασμένη αισθηματολογία και τίς άνούσιες σεμνοτυρίες, και να λέγη τή πράγματα πιστρικά και ξάστερα. Τά δύο άρθρα τής, ή «Πρώτη μας νοικοκυρά» και «Η ρίζα τού κακού», με τή όποια έως τώρα μας έτίμησε, έπείζομεν να έπισαν τούς αναγνώστας μας ότι δέν έπίσαμεν έξω, ότι με τήσιν προθυμία και χυρα άνοίξαμε τίς στήλες μας σ' ένα κορίτσι, πού μας τή έξηρούσε γιά χάρη να τήν αφήσουμε να πη δια τού «Νουμά» μερικές άλήθειες πού έφυλαγε άπό καιρό μέσα τής.

ΤΟΝ ΚΑΛΙΤΕΡΟ

και τή δυνατότερον έπικηρεια τής Βουλής τόν έκανε ένας Γερουσιαστής τού Ζαχαράτου, ή όποιος όταν έδιάσασε στις έφημερίδες πώς έληξε κ' ή Κατακτος Σύσους έχαμογέλασε και είνε τα δύο αυτά λόγια, τα έκφραστικά και τή επιγραμματικώτατα.

— Πάει στο διάολο κ' αυτή!

Πόσες άκρα Συνοδους τακτικής κ' έκτακτες θα στείλουμε στο διάολο, όσο να σηκώσουμε άπό τή στήθος μας μιά γιά πάντα τόν φοβερών αυτόν εφιάλη!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τού «Νουμά» πωλούνται εις τή Κεντρικόν Ηρακτορείον τών Έφημεριδών και εις τή κιάσκια τών πλατειών Συντάγματος Όμοσίας, Έθνικής Τραπέζης, Βουλής, Υπουργείου Οικονομικών τού σταθμου τροχιοδρομου (Όφθαλματρείον).

Ο Άμπαλόν Άγας τόν πώναξε και τόν ρώτησε :

— Δέ μπορείς να δάσεις στην πρώτη σελίδα τού βιβλίου σου τή άνομάτα τών δούλων μου και να κάνεις γνωστό στο έθνος ότι ή Άμπαλόν Άγας έχει στον τόπο του γελάδες, πρόβατα, γαϊδούρια και χωράρια;

— Αυτό, πού λέτε, θά γίνει ή ύπόθεση ενός ειδύλλιου.

— Δέν καταλαβαίνω.

— Αυτό δέ μπορούμε νάν τή ποιμε παρά με στίχου; αν τή θέλετε θά σάς τή κάνω.

— Και τί θέλεις να τούς κάνω τούς στοίχους του;

— Θά τούς δημοσιεύωμε σε μιά έφημερίδα.

— Και μπορούν νάν τούς δημοσιεύουν;

— Γιατί να μήν τούς δημοσιεύουν; Άμα δώσετε μισή λίρα θάν τούς βάλουν τάραντα φορές.

— Πολύ καλά, γράψ' το.

— Καλά.

— Μά νάνε κανέναν άμωρο ποίμα.

— Μή σε μέλει.

— Με τήσιν, πού όσοι θάν τή διαβάσουν νάν τή βρούν θαυμάσιο.

— Χωρίς άλλο.

— Μπορείς νάν τό φέρεις αύριο τό πρώι;
— Αύριο τό πρώι;... Τί λέτ' έκει; Μόλις θά
μπορέσω νάν τό έτοιμάσω σ' ένα μῆνα!
— Σ' ένα μῆνα;
— Μόλις. Είν' εύκολο νά διαβάζουμε στίχους,
μά νάν τους γράφουμε είνε πολύ δύσκολο. Για ένα
καλό ποίημα χρειάζονται δυο μῆνες τό λιγώτερο.
— Τί λες;
— Άν τί θάρεις; τόν περιμένο δυο μῆνες νάρ-
θει. Μουσά μου κ' ε' έπινοήσε τις για νά μπο-
ρέσει νά γράφει. Δίχως τόν Μουσά δέ μπορεί κανέ-
νας νά γράφει στίχους.
Κι' αν τ' Μουσά αυτό δέν έρθει;
— Άρθει.
— Δέ μπορεί νάν τῆς γράφεις ένα γράμμα
και νάν τήν παρακαλέσει νάρθει άμέσως για νά
μή τήν περιμένει δυο μῆνες;
— Μπορεί πάντα μονάχη και δέ χρειάζεται
νάν τῆς γράφει κανένας.
Πού μένει... Είνε πολύ μακριά;
— Ναι, είνε πολύ μακριά, μά μπορεί νάρθει.
— Από στερεά ή από θάλασσα;
— Όχι, έντιμότατε κύριε, όχι!
— Τί είνε τό άρτιον αυτό πρόσωπο!... Πούθε
θάρει; Πές μου, για νά μπορέσουμε νά βρούμε τόν
τρόπο νάν τῆς φέρουμε... Άν τῆς δίνουμε μιά ἡ
δυο χρονιάς λίρες, θά μπορούσε νάρθει τούτη τῆ
βδομάδα;
— Ναι, αν τῆς δώσετε δυο χρονιά νομίσματα
τό πράμα έπινοείται κ' ἡ Μουσά μου θάρει
τρέχοντας αυτό τῆ βδομάδα, άποκρίθηκε ὁ Δί-
χως Μουσά ποιητής. Όταν άκουσε κ' μιλούν για
χρονιάρι.
— Γράφ' τις λοιπόν, δό: της χαιρετίσματα
άπο μέρος μου και πές της, ὅτι ὁ Ἄμπσαλόν Ἄγας
θέλει νάν τῆ δει.
Πολύ καλά! Χαίρε, Κύριε! Φχαριστώ σας
εἶσαι δούλος τῆς έντιμότητός Σας και σας παρα-
καλώ νά δεχτείτε...
— Όχι εἶπεν ὁ Ἄμπσαλόν Ἄγας δέν τε
λαίωσαν άλίγη... Δέχτηκα ὅτι ζητήσατε τί
θέλτε νά δεχτῶ ἄκουσε.
— Τῆ διαθεσίμωση του βελήτατος σιθασμού
μου, κύριε... Και μένω ταπεινότητος θεράπων τῆς
Ἑμετέρας Ἐξοχότητος!
(Ἄπ' τῆ Γαλλική μετάφρασις τοῦ Zabel Oha-
nessian και Georges Goussent).

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΟΙ

Φίλτατε Νομιά

Σ' ένα τραπεζίκι τοῦ Νιχαράτου βρήκα πετα-
μένα τά «Πάτρια» (ἔργονον τῆς εταιρείας τῆς ὑπέρ
τῶν πατρίων ἀμόνης) και με προσοχή τά διάβασα,
για νά ἰδῶ τί θέλουν αὐτοί οἱ πατριοί τοῦ Παμά.

Μά σὺ βεβαίως ἀγαπητέ, πῶς δέν κατάλαβα
τίποτα. Δέν μπορῶ νά πιστέψω πῶς οἱ σοφοὶ κύριοι
τῆς ἐπιτροπῆς τῶν «πατρίων» κοπανοῦν ἄερα κ'
ἀναγκάζονται νά πιστέψω πῶς ἡ χοντροκεφαλίς ἡ
ἀσοφὸς εἶμαι, και δέν καταλαβαίνω τό σκοπὸ και
τά γραφομένα τους μαζί. Τὸ φύλλ. ἀρ. 15 ἔχει ἓν
ἄρθρον (κύριον ἄρθρον) με τὴν ἐπιγραφὴν ἡ «Ἐθνική
Συνείδησις». Μ' ὅλη μου τὴν χοντροκεφαλίς και
τὴν ἀτομία κατάλαβα ένα πράμα δηλ, πῶς ἐκεῖ
μέσα ἀπορρηκλαμίζονται οἱ Πάτριαι με τά «Πά-
τρια». Γιατί βγαίνουν τά «Πάτρια», για ποῖο σκοπὸ
μοράζονται, για ποῖο ἔθνικὸ ὄφελος ἀγωνίζονται
οἱ πατριοί, δέν μπορέσε νά τό χωρήσῃ τό κεφάλι
μου. Αὐτὸ τό ξέρουν μονάχα οἱ πατριοί, τῶχουν μυ-
στιαιό, δέ θέλουν νά τό δείξουν οὔτε με λόγια οὐ-
σιαστικὰ οὔτε μ' ἔργα ζουντανά. Μπορεῖ μέσα σ' αὐ-
κεφάλι τους νά πῆραν ζωτιὰ τ' ἄχαρα, μά ἐμεῖς
λάμψη δέ βλέπουμε μέσ' ἀπὸ τόσο χοντρά ντοι-
γῆρια. Κι' πρῶτα πρῶτα μ' ἓναν τίτλο ἡ «Ἐθνική

Συνείδησις» κάθε ἄλλο κερμένε, παρά ρεκλαμα-
ρίσματα για τὴ φανταστικὴ ἔργασια τῶν κ. Πα-
τρίων, ποῦ διαβάζουν βέβαια τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο,
ἀφοῦ μᾶς τό ξηγοῦν κίολας με σημειώστες γραμμα-
τικῆς και συνταχτικῆς, και μᾶς φουρνίζουν «Διδάχ-
ματα ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου», εἶδος πεζῶ ποιήματα
με σύμβολα ποιητικὰ, με φαντασία ἁγάλιωτη,
και με ρητορικῆς ἀποστροφῆς. Για γλώσσα νά μιλή-
σουμε. Συχαίνουμε.

Ἔπειτα, ἀνα διαβάσης αὐτὸ τό ἄρθρον ἡ «Ἐ-
θνική Συνείδησις» δέ βλέπεις τό λόγο που τοῦ
βλάνα τέτοιον τίτλο, γιατί ἐκεῖ μέσα οὔτε και
μιὰν ἔθνικὴ συνείδηση μᾶς παρουσιάζουν νά κίνη
τίποτα, οὔτε μποροῦμε νά πάρουμε για Ἐθνική Συ-
νείδηση, ἐκεῖνο ποῦ νομίζουμε οἱ Πάτριαι.

Και μᾶς λένε τ' ἀκόλουθα, ποῦ συμπληρώνω,
με τὴν ἀδεια σας με λίγα λόγια δικὰ μου, χωρί-
ζοντάς τα τά σ' αὐτὰ βρώμικα ἀπὸ τὰ παστρικά τους:
«Ἐπισχέει ἡμᾶς ποῦ (ἀεροκροπανοῦμε) εἰς τὸν ἀγῶνα
τῶν χυλοπῶν (τοῦ ἀεροκροπανιόμετος και τῆς ταρα-
ρηνικῆς ἀταπάτης) ἡ φωνή (ὄχι ἐν Παμά)
τῶν πολλῶν, οἵτινες ἀπόντακτοι (!) τέως (πρὶν
βγοῦν τὰ «Πάτρια») και φοβοῦμενοι ὅτι ὀλίγο ἦσαν
και ἀνίσχυροι, (γιατί δέν παίρνανε δυναμωτικὰ
χάπια πῆγγ τῶν Πατρίων) εἰσίων, συνεκράτουν τὸν
πόνον αὐτὸν (ποῦ ξαμολοῦν με τὰ χάπια τῶν Πα-
τρίων τῶρα) και ἀνέμενον τὴν ἔθνικὴν σωτηρίαν
τίς οἶδε πόθεν ἐκαστος (γιατί δέν εἶχαμε ἀκόμη
ξεφυτρώσει).» κτλ. κτλ. για νά μήν κάνω τὸν κόπο
νά συμπληρώσω ὅλο τους τό ἄρθρον, ἀφοῦ τά εὐκό-
λως ἐνοουμένα παραλείπονται. Ἔτσι, στὸν ἴδιον
σκοπὸ ἀπάνου, ἔακολουθᾷ τό ψαλτῆρι τῶν «Πα-
τρίων». Για ἰδῆς με πόση φαινομενικὴ μετριοφρο-
σύνη κρύβουν τὴ μεγάλη δουλειὰ ποῦ νομίζουν πῶς
σκαρώσανε, και τί σκληρὸς ἐγωϊσμὸς κρυφοδείχεται
σ' αὐτὰ λόγια τους. Και μᾶς λένε πάλι.

Ἄλλο ἰδίον ἐπισχέει ἡμᾶς ἡ ἐγκρισὶς και ἐπι-
δοκιμασία και ἐπανάληψις ἰδεῶν πρὸ τριετίας
ἔτι ὡς ἐν εἰρατῆ ἐγκλείστων και ἐν ταῖς μᾶλλον
περωτισμέναις διανοίαις, ἡ μετὰ τόλμης και πε-
ποιθήσεως γενομένη ὑπὸ ὀμιλῶν σεβαστῶν και
ἐπιβλητικῶν, ἀνομιλογοῦντων ὅτι αὐτὰ εἶναι
ἀληθῶς ἡ βασιλικὴ ὁδός, ἡν δέον ν' ἀκολουθήσῃ
τό ἔθνος...» Δηλαδή: τῶρα ποῦ βγήκαμε μεῖς, σ' τῆ
μέση με τὴν παλληκαριά, μας, τολμοῦν ὅμιλοι σε-
βαστοὶ κ' ἐπιβλητικοὶ νά ἐγκρίνουν, νά ἐπιδοκι-
μάσουν και νά ἐπαναλάβουν τίς ἰδέες ποῦ φανερώ-
σαμε. Αὐτοὶ τῶρα ἐπαναλαμβάνουν, τὴν παπαγάλ-
λοι, τίς ἰδέες μας, ἐνῶ πρὶν τρία χρόνια δέν εἶ-
χαν τὴν τόλμη και τὴν πεποίθηση νά ἐγκρίνουν
και νά ἐπαναλαμβάνουν τέτοιες ἰδέες, ἀφοῦ δύο
χρόνια μονάχα εἶναι ποῦ βγαίνουν τά «Πάτρια». Κ'
ἔτσι οἱ ὅμιλοι αὐτοὶ, τῶρα ποῦ ὑπάρχουμε Πά-
τριαι και «Πάτρια» ἀνομιλογοῦν «ὅτι αὐτὰ εἶναι
ἡ βασιλικὴ ὁδός, ἡν δέον ν' ἀκολουθήσῃ τό ἔθνος,
(αὐτὰ εἶναι ἡ ὁδός ποῦ δείξαμε ἐμεῖς οἱ πατριοί
σ' τὸ στραβὸ τό ἔθνος).

Και παρακάτω μᾶς ξαναλένε σ... ὅπως πῆν-
τες, μιὰ φωνῆ ἐπαναλάθωσιν... αὐτὰ; ταύτας
τῶς ἀρχάς, ἄς ἐκηρύξασμεν». Κι' αὐτοὶ οἱ πάντες
εἶναι οἱ τεταγμένοι τὴν φρούρησιν τῶν πνευ-
ματικῶν ἐπάλλεων τοῦ γένους, ἐπανέλα-
θον τὰς ἀρχάς τῶν Πατρίων ἐρωτηθέντες ἀπὸ τὸν
ἐν Κωνσταντινουπόλει πνευματικὸν ἀρχηγὸν και
ἐθνάρχην.

Παινοῦνται μόνοι τους οἱ κύριοι αὐτοὶ, χωρὶς
νά κάνουν τίποτα, κ' ὕστερα σὺ λένε πῶς οἱ πολ-
λοὶ τοῦ; ἀκολουθοῦν (!) και πῶς «ἡ μία μετὰ τὴν
ἄλλην οἱ Ἱερὰ Σύνοδοι τῶν τοῦ ἔθνους ἐκκλησιῶν
ὡσεὶ εὐλογοῦσαι τὴν σημαίαν τῆς ὑπὲρ τῶν πατρίων

ἀμόνης, ἀνεγνώρισαν τὴν εὐτοχὸν ἡμῶν διάγνωσιν
και πύχθησαν ὅσα πύχθημεν», για νά φτάξουν
σ' τὸ συμπέρασμα πῶς ἐξασθενοῦσιν οὔτω οἱ κίνδυνοι
πρὸ τῆς ἐξεγειρομένης ἔθνικῆς συνείδησεως» και νά
μπορέσουν νά βάλουν σ' τὸ ἄρθρον τους τὴν ἐπιγραφὴν
ἡ «ἔθνικὴ Συνείδησις». Τόσο ξέρουν τί θά πῆ ἔθνικὴ
συνείδηση, ὅσο ξέρουν για ποιά Πάτρια ἀγωνίζονται.

Ἔλεγα πῶς ὕστερα ἀπ' τὸ ἐξάψαλο τοῦ Παμά
θα βάζανε γνώση. Μά αὐτοὶ εἶναι χειρότεροι κ'
ἐπὶ ἀμεταδιδιδίκοι.

Δέξου τους χαιρετισμούς μου

Ἄντροπολιτις

SILENTII DISSOLUTIO

Δέν πρόκειται για τὴ ποιησι τοῦ κ. Σιλίου.

Αὐτὴ ἄρκατὰ μᾶς συγχίτησε και περσιότερο, ὅπου
ἡλιγώτερο καταλάβαμε. Σάν νά ἐσπῆ πῶς τῶρα ὁ ποιητής
ἰπὸ τὸν ἄθρονον, ποῦ τὸν ἔβαλε, πῆθετε τα ματρία του
ἀνοιχτά πῆ-ἄθρονα, σῆρασε ὄρος και βῆλας, και με και-
νούργια ζωὴ μπαίνει στὸν καινοῦρον του ὄρους, στη φι-
λοσοφικὴ τάξι, ἐρητύσας τὸν ἔθλο, φάουσε νά βοθησῆ
στοῦ κόσμου τὸ μυστήριον. Και φησικὰ χαινεῖται. Αὐτὸ
ποῦ μᾶς συχαίνει... Μά δέ πρόκειται εἴπαμε, για τὸν
ποιητῆ, προκεῖται για κάτι ἄλλο. Μᾶς ἀπο τὸν ἴδιον
τό χῆρὸ ἄλλο, ποῦ ἴσως περσιότερο και τὸ ποιητῆ, χα-
μένος κ' αὐτὸς, προλογίσει. Πῶ κ. Καμπίνη, τὸ μπερδεμα
ἐπερσε και τοῦ Σιλίου τὸ ὀφείλο. Και ἔχιν τοὺς λό-
γους μου νά τὸν συχαίνομε με φιλοσόφου. Αφοῦ σ' τὴν
ἀρχὴ καταστρώνει τῆς θεωρίας του πῶς τὴν τέχνη, ἀπτε
ντοκουμένα πρωταρχοῦσιν για τὴν ἑλλάδα σὲ μιὰ
γλώσσα πρωτότυπη, ὅπου δεῖχται ἐπίφασι Σαμαράκου και
μᾶς ἐνθυμίζει τὸ χαιρετισμὸν Μελαχρινό με τὸ μπουκα-
λίκι του, ἀφοῦ σ' ἔχινε ταντα ἐναντίον τῶν ἀλλοδόξων
του ποιητῶν και τοὺς ρίχνει, ἀφοῦ σ' τῆναι βρωμὴ σὲ κάτι
καινούργια (ὄχι τῆ σαυικὴ σύμβολα ὄχι, πικατέζει, ἔρχε-
ται και σ' τὸ δικὸ του τὸν ποιητῆ. Τὸν κρίνει, τὸν βρίσκει
συμφωνὸ με τῆς φιλοσοφικῆς του θεωρίας ὅχι, νά πρωτεῖζει
πολλὰ θεοκλίματα φωτισμένου και ἀπ' αὐτὸν τὸν ποιητῆ,
ἔβω μου φαίνεται πῶς κᾶπως περσε ἔβω, γιατί σ' ἔχιν
μᾶς λέγει πῶς καταλάβαινε ὅτι ἡμᾶς, τὸν ἐργασίκαμε.
Αὐτὸ μονάχα ὁ ποιητής δέ ἦταν συγχωρημένος ἐν τόλμη.
Ὅπως συγχωρημένος θά ἦταν και ὁ κριτικὸς φιλόσοφος,
ἐν τὸ ἴδιον ἔλεγε για τὴν κριτικὴ του.

Μά τί λένε και οἱ ἄλλοι. Ἔννε ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐμεῖς,
ποῦ βελάσαμε νά κινώμε κριτικὴ πτῆν κριτικῆ, βρίσκομε
πῶς ὁ κριτικὸς τε ὅλη του τὴν μελέτη τοῦτο μονάχα κα-
τορθώνει, νά μὴ λέγη τίποτα. Κι' ἐν κατορθώνει σωριά-
ζοντας ὅτι ἔτυχε νά διαβάσῃ, βιάζοντας σὲ παρατάξῃ ὅμοια
και ἀνόμοια, πῆθώντας ἀπὸ λατινικὸ σὲ λατινικὸ, ὅπου
φαίνεται νά ἔχη αὐτὸς και ὁ ποιητής μεγάλη ἰδουαμία.
Και ἔτσι ἡ μελέτη τοῦ κ. Καμπίνη μᾶς ἐνθυμίζει τὴ
θεοκρίτην Ἀλεξάντην τοῦ θεοκροτενοῦ Λυκόφρονος...
Μά ἄς εἶναι. Αὐτὰ δέν εἶναι τίποτα. Ἄλλοῖμονό μας ἔν
ἔλθη, καμμιὰ μῆρα ἀπὸ τὸ Πέντη, ὅπου φιλοσοφεῖ, με γιο-
ῦτες τῆς τσίπης ἀπὸ ποιήματα τῶν ὄρων με τῆς θεω-
ρίας του.

Τὸ ἔσκειοθρι

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Περιεχόμενα τοῦ βίου τευχος, τῶν «Παναθηναίων»
Λυκόσθη, Ἡ ἀλιεῖα τῶν κρηαλλίων, Γ. Ευσουλίου Ἡ
φούρκα διήγημα, Θ. Παπασημητρικουπούλου Περὶ προ-
φορᾶς τῆς Ἑλλάν. Γλώσσης, Φιλ. Δουρακοῦ Ἡ οἴκη
ὅπου ἐγεννήθη ὁ Γκαίτε, Γ. Ευσουλίου Φιλολογικὰ
τίνα, Μιχ. Χοχόρου Ἐπιστολαὶ ἐκ Θεσσαλίας, Ζ. Πα-
παντωνίου Λογικὸς Ἄντιστοχος, Γράμματα—Τέχνη—Ἐ-
πιστήμη.

— Τὸ βον τεῦχος τῆς Μυθιστορημάτων και διηγημα-
τιων περιέχει τὸν Αἰθίοπ τοῦ Κίπλιε, τὴν Βέριγκ Ὀλέσ-
δοβι τοῦ Γόργη και τὴν Κουτσάδω τοῦ Μωπασαί.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Ἐφημερίδι «Φῶς» τῆς Σάμου. Σ' εὐχαριστοῦμε
ποῦ σ' ένα ἀπὸ τὰ τελευταία φύλλα σου ἀνακηροῦσεντες
δύο ἄρθρα μας, τὸ «Νά, ἀνθρωπος» και τὰ «Ἐλευθερία
ἐπαγγέματα» τοῦ συνεργίτου μας κ. Γ. Σταματοπούλου,